

πρώτο πλάνο

⇒⇒ 23° Φ Ν Θ

και του λιμανιού*

και του σαλονιού*

* ΣΕ 9 ΘΕΡΙΝΑ ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ και σε όλη την πόλη

24 ΙΟΥΝΙΟΥ—4 ΙΟΥΛΙΟΥ

* **Online** ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ σε όλη την Ελλάδα

Φ Ε Σ Τ Ι Β Α Λ
Ν Τ Ο Κ Ι Μ Α Ν Τ Ε Ρ
Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η Σ

#tdf23

Έχουν περάσει οκτώ δεκαετίες από τότε που η Λένη Ρίφενσταλ έθεσε σε δοκιμασία την τέχνη του ντοκιμαντέρ με τις ταινίες *Ο Θρίαμβος της θέλησης* (1935) και *Ολυμπία - Οι Θεοί του Σταδίου* (1936-38), στις οποίες εξύμνησε τη ναζιστική ιδεολογία αμφισβητώντας -δυστυχώς με εκθαμβωτικό τρόπο- την ίδια την αλήθεια και επινοώντας το αντίθετό της.

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ Πρώτη αυτή στη σύγχρονη ιστορία του θεάματος και της επικοινωνίας συνειδητοποίησε ότι το αντίθετο της αλήθειας δεν είναι το ψέμα, αλλά η «περίπου αλήθεια» - αυτό που πολλά χρόνια αργότερα θα ονομασθεί «post truth». Δεν αποτύπωσε λοιπόν ψεύτικες εικόνες, αλλά μεγέθυνε και εξωράισε τις «περίπου αληθινές» εικόνες, τις έκανε αρεστές και έπεισε το εύπιστο κοινό της εποχής ότι κάθε τι αρεστό ήταν αυταπόδεικτα και αληθές.

Εργαλεία μιας εφιαλτικής προπαγάνδας, τα δύο αυτά ντοκιμαντέρ κατά κάποιο τρόπο συνομιλούν με τις «περίπου αλήθειες» των κοινωνικών δικτύων της εποχής της πανδημίας. Καθώς η δημόσια σφαίρα έχει συρρικνωθεί στις διαστάσεις μιας μικρής οθόνης, οι «περίπου αληθινές» εικόνες που διακινούνται γίνονται εύκολα αρεστές διότι δεν μπορούν να συγκριθούν με τα πραγματικά μεγέθη των πραγματικών εικόνων που βρίσκονται εκεί έξω: στον πραγματικό Δῆμο, εκεί όπου συντελείται η πραγματική Δημοκρατία. Το ζούμε εδώ και δεκαέξι μήνες: περίπου αλήθειες για τον πόλεμο, περίπου αλήθειες για τα εμβόλια, περίπου αλήθειες για δημόσιες αποφάσεις που με ευκολία ονομάζονται («εργλῆματα»), ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ιδεολογικές ή αισθητικές διαφωνίες. Είναι εύκολη και όμορφη η περίπου αλήθεια. Μας βοηθάει να φτιάχνουμε εύκολους και όμορφους εχθρούς, να τους σταυρώνουμε, να τους λέμε «ψόφα» ή «ξεκουμπίσου», να γινόμαστε οπαδοί και ανθρωποφάγοι, να θέλουμε να συντρίψουμε τον αντίπαλο απλώς και μόνο επειδή είναι αντίπαλος. Ωστόσο, η ύπαρξη ενός ιδεολογικού αντίπαλου είναι η ουσία της Δημοκρατίας. Αυτό που χρειαζόμαστε τώρα είναι ουσιαστικό διάλογο και δημιουργικές διαφωνίες. Υπάρχει τίποτα πιο συναρπαστικό από τις διαφωνίες; Με τις διαφωνίες προχωράει η ανθρώπινη σκέψη, οι επιστήμες, οι τέχνες, η τεχνολογία. Ακόμα και ο έρωτας μια διαφωνία είναι. Ειρηνική και αναγεννητική.

Τα ζευγάρια που καταφέρνουν να ζήσουν ευτυχισμένα μαζί για πολλά χρόνια, το γνωρίζουν καλά αυτό. Ας κάνουμε μια προσπάθεια λοιπόν.

αλήθειας

i-D

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
No 306
Ιούνιος 2021
ISSN: 2529 1823

Διευθυντής Έκδοσης: Ορέστης Ανδρεαδάκης

Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου

Επιμέλεια: Γιώργος Παπαδημητρίου

Σύνταξη: Τίνα Αντωνάκου, Λήδα Γαλανού, Γιώργος

Κρασσακόπουλος, Γκέλυ Μαδεμλή, Γιάννης Σμοίλης,

Αγγελική Στελλάκη

Συνεργάτες τεύχους: Ελίζα Μπενβενίστε, Έμμα Δοξιάδη, Αλεξάνδρα Ματθαίου

Σχεδιασμός: Karloopoulos & Associates

Εκτύπωση: Καθημερινές Εκδόσεις Μονοπρόσωπη ΑΕ

Υπεύθυνη σύμφωνα με τον νόμο: Ελίζ Ζαλαντό

το **TINA** είναι το ντοκιμαντέρ που αξίζει στην Τίνα Τέρνερ, στον μύθο της και σε εμάς τους ίδιους.

**ΤΟ ΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ
ΦΙΛΜ ΕΝΑΡΞΗΣ
ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ
ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΜΗΝΥΜΑΤΑ
ΔΥΝΑΜΗΣ ΚΙ
ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ.**

του Γιώργου Κρασσακόπουλου

Μια σπουδαία τραγουδίστρια και μια δυνατή γυναίκα, σε μια ταινία για τη δύναμη κάθε καινούριας αρχής, που μας υπενθυμίζει ότι το να κοιτάς μόνο μπροστά είναι η καλύτερη εκδίκηση για όσα αφήνεις πίσω.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΤΙΝΑ ΤΕΡΝΕΡ είναι από εκείνες που μοιάζουν να είναι περισσότερες από μία. Από τα πρώτα της βήματα στη μουσική και το πρώτο σκίτσημα της δόξας, και από εκεί στην κόλαση της βίας και της κακοποίησης, μέχρι το χείλος του θανάτου. Και πάλι πίσω στο μηδέν, στα χρέη και στη σκληρή δουλειά, στα βήματα εμπρός, στην άνοδο προς τη δόξα, στο χτίσιμο μιας καριέρας που δεν ήταν τίποτα λιγότερο από ένας αληθινός θρίαμβος: η απόλυτη επιβεβαίωση πως μπορείς να γράψεις την ιστορία σου με τους δικούς σου όρους, εφόσον το θέλεις πραγματικά. Με την Τίνα να έχει εγκαταλείψει τη μουσική, δίνοντας την τελευταία της συναυλία το 2009, αλλά την αγάπη του κοινού να μην την έχει εγκαταλείψει ποτέ, το

ντοκιμαντέρ των Ντάνιελ Λίντσεϊ και Τι Τζέι Μάρτιν αποτελεί έναν υπέροχο φόρο τιμής, μια συγκινητική μαρτυρία και έναν πολύτιμο οδηγό. «Όταν δεν συγχωρείς, υποφέρεεις» λέει η Τίνα Τέρνερ μιλώντας στην κάμερα με όλη τη γοητεία και την ομορφιά μιας γυναίκας σχεδόν 80 ετών, που έχει ζήσει κάτι παραπάνω από μια γεμάτη ζωή. Και η εξιστόρηση αυτής της ζωής -ειδικά οι πιο σκληρές πτυχές της- μέσα από αρχαιακό υλικό, μαρτυρίες, συνεντεύξεις και αφηγήσεις της ίδιας, κάνουν αυτές τις τις λέξεις να αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη βαρύτητα και σημασία, μετατρέποντας το *Tina* σε ένα θριαμβευτικό χειροκρότημα για μια γυναίκα που μας ξεσηκώνει ακόμη με τη μουσική της. Ένα πυκνό, βαθύ φιλμ για τη δύναμη της θέλησης, την απελευθέρωση που φέρνει η συγχώρεση και τη σημασία του να ζεις τη ζωή σου για σένα.

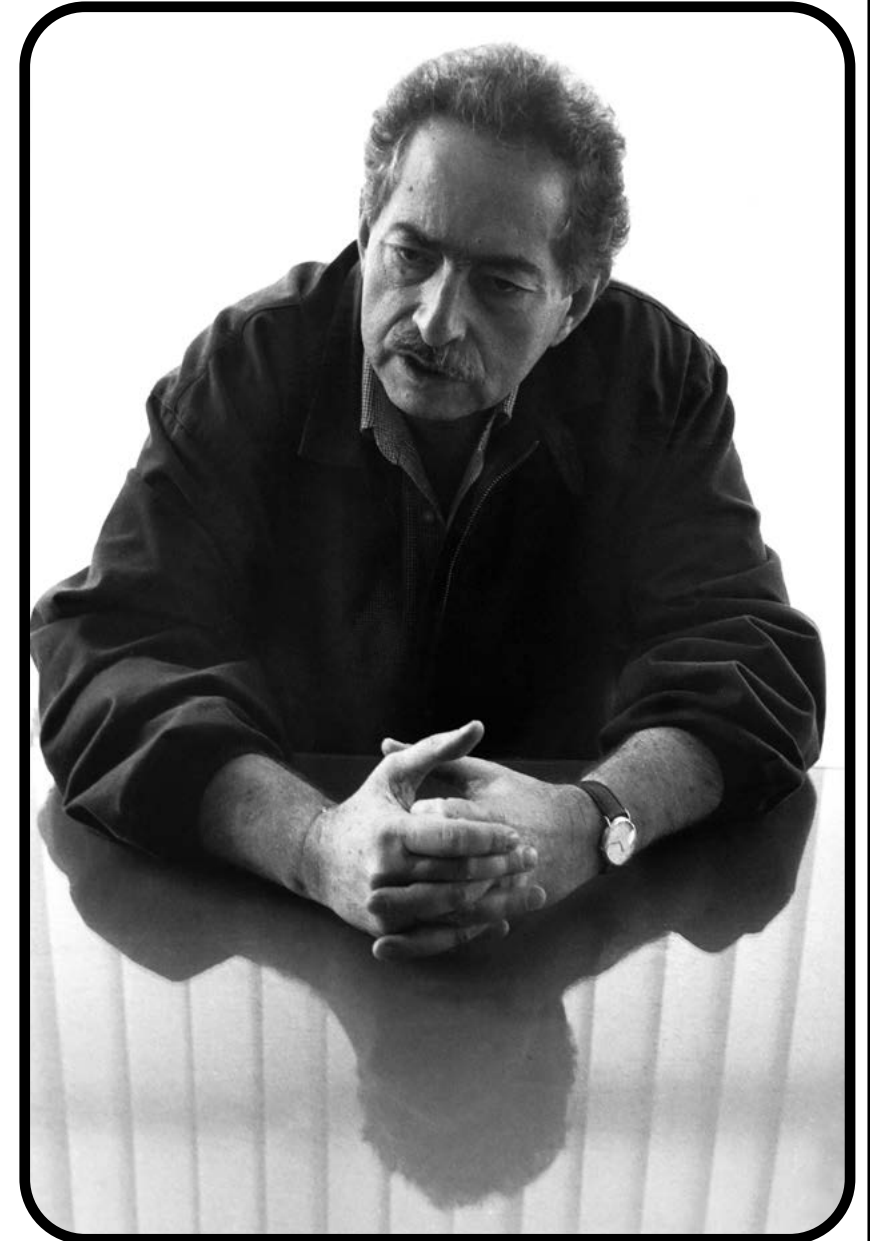
ένα βιβλίο για τον Δημήτρη

της Γκέλυς Μαδεμλή

*Πώς περιηγείται κανείς στο προσωπικό αρχείο ενός ανθρώπου που άφησε μια ανυπολόγιστου μεγέθους κληρονομιά στην ιστορία του κινηματογράφου και τον θεσμό που υπηρέτησε; Πώς μπορούν τα τεκμήρια αυτής της διευρυμένης διαθήκης να φέρουν κοντά τους ανθρώπους που συναντήθηκαν πραγματικά με αυτόν που έφυγε, σε κάποια από τις φαντασιακές ή τις επίγειες ζωές του; Ποιες ιστορίες αφηγούνται τελικά οι συνοδοιπόροι του, ανακαλώντας στοιχεία πέρα από τα λόγια, δηλαδή αισθήσεις και χειρονομίες – ή σκηνικά και props. Και ποιες ιστορίες αφηγούνται τα σπαράγματα με τον γραφικό του χαρακτήρα, οι φωτογραφίες με τα φθαρμένα χρώματα, τα επίσημα κρατικά έγγραφα και οι ανάγλυφες σφραγίδες που νομιμοποιούν κατά περίπτωση τη στάση ή τη μετάβαση; [Ακόμα κι αν για όσους έκαναν το σινεμά βίωμα και μέθοδο, και όχι χόμπι ή επάγγελμα, κάθε μετακίνηση κρύβει το παράδοξο: **I had nowhere to go**, θα έλεγε ο Τζόννας Μέκας.]*

■ Ένα βιβλίο αφιερωμένο στον Δημήτρη Εϊπίδη δεν θα μπορούσε παρά να ενώνει αυτές τις ιστορίες με τρόπο κινηματογραφικό: άλλοτε κάνοντας extreme close-up στα πολλά ξεχωριστά πρόσωπα μιας δημόσιας φιγούρας· άλλοτε διατηρώντας μεγάλο βάθος πεδίου για να χωρέσει όλο το τοπίο της παγκόσμιας ανεξάρτητης παραγωγής, έτσι όπως άλλαξε μέσα από το έργο κάποιων θαρραλέων προγραμματιστών διεθνών φεστιβάλ· αλλά πάντα μ' ένα ελεύθερο, συνειρμικό μοντάζ που γίνεται όχι από μνήμης – δηλαδή όχι με διάθεση ανασύνθεσης των γεγονότων –, αλλά από καρδιάς. Ένα βιβλίο που έγινε σε τόπους υπόγειους, αποσκευάζοντας τη βιβλιοθήκη του Δημήτρη Εϊπίδη – με τον τρόπο του Βάλτερ Μπένγιαμιν, μέσα σ' έναν τόπο όπου (το πάθος συναντιέται με το χάος), ταξιδεύει τελικά σε πόλεις όπου ο εκλιπών άφησε το αποτύπωμά του. Ένα βιβλίο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για τον άνθρωπο που το καθόρισε δεν μπορεί να έχει τη μορφή αναθήματος: προσκαλεί θεατές και αναγνώστες να το κάνουν δικό τους, ενώνοντας τις φωνές τους με αυτές των ανθρώπων που γράφουν για τον Δημήτρη πέρα από τον μύθο του Εϊπίδη.

■ ΚΛΟΝΤ ΣΑΜΠΕΡΛΑΝ → «Ο Δημήτρης επένδυε όλο του τον μισθό από τα μαθήματα κινηματογράφου που έκανε στο πανεπιστήμιο McGill, ενώ εγώ πουλούσα χόρτο και μαγικά μανιτάρια στην πανευτυχή πελατεία μου. Σε κάποια φάση της ζωής μας επί τέσσερις μήνες τρώγαμε μόνο αυγά – αλήθεια! Πάντως ο Δημήτρης ήταν εξαιρετικός μάγειρας, ότι κι αν έπιανε στα χέρια του. Μου άρεσε ιδιαίτερα το σκορδάτο κοτόπουλο Poulet à-la-King, όπως και ο μεγαλειώδης μουσακάς του – φοβερή λιχουδιά! ... Κύριος στόχος μας ήταν να παρουσιάσουμε στο κοινό μας στο Κεμπέκ τις πιο τολμηρές και εμπνευσμένες ταινίες του σύγχρονου κινηματογράφου. Αυτά και πολλά ακόμα τα χρωστάω/χρωστάμε σ' αυτόν, le beau Grec!»

↑ ΑΡΧΕΙΟ ΔΗΜΗΤΡΗ ΕΪΠΙΔΗ

No EM237945

IMMIGRATION DEPARTED 07 APR 1996 A SINGAPORE TIS

DEPARTED 07 APR 1996 出 国 入 国 兩 案 - 昌 奎 昂 NARITA (1) 23. APR. 1998 IMMIGRATION

ЗИПИДИС ДИМИΤΡΗΣ ΑΘΗΝΩΝ 23 ΜΑΙ, 1981 ΑΘΗΝΩΝ ΜΕ ΕΞΟΔΟΣ ΜΕ 23 ΜΑΙ, 1981 ΑΘΗΝΩΝ

ΑΕΡΟΔΡΟΜΗΝ ΑΘΗΝΩΝ 23 ΜΑΙ, 1981 ΑΘΗΝΩΝ

28 JUL 1996 07074 uAe 07074 ENTRY

U.S. IMMIGRATION NEW YORK, N.Y. 1335 NOV2019

ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN

ANNULLED CANCELLED

DEMETRE EIPIDIS MONTREAL 1980-11-10

3926	* MK *	222
0		H
6	> 97 02 07	O
0		R
* FERIHEGY II. *		

IMMIGRATION SINGAPORE VISIT PASS Subject to Reg. 12 (7) Immigration Regulations 07 APR 1996 PERMITTED TO REMAIN IN SINGAPORE FOR THIRTY DAYS FOR SOCIAL VISIT ONLY FROM DATE SHOWN ABOVE

06059 2 JUL 2009 uAe 06059

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

↑ ΒΙΒΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΟΞΥΓΡΑΦΙΑ, 2021

■ ΠΙΡΣ ΧΑΝΤΛΙΝΓΚ → «Με ευγένεια, συμπόνια και συστολή, ο Δημήτρης απέφευγε τα φώτα και τη λάμψη των φεστιβάλ: προτιμούσε να βγαίνει με σκηνοθέτες, να πηγαίνει για φαγητό μαζί τους, να τους κάνει μέρος του δικτύου του. Και τι σκηνοθέτες! Μπέλα Ταρ, Κριστόφ Κισλόφσκι, Αμπάς Κιαροστάμι, Κριστιάν Μουντζίου, Θόδωρος Αγγελόπουλος, Ολιβιέ Ασαγιάς, Γκόραν Πασκάλιεβιτς, Αλεξάντερ Σοκούροφ... Ένας μυστικός δρόμος που οδηγεί στον Δημήτρη κρύβεται στη φωτογραφία του με τον Κλοντ Σαμπερλάν, έναν ακόμη συνοδοιπόρο του, στο κρεβάτι με τον Τζον Λένον και τη Γιόκο Όνο στη διάρκεια της διαμαρτυρίας τους στο Μόντρεαλ. Πώς να βρέθηκε εκεί; Τι να έλεγαν άραγε; Αλλά και τούτο δεν είναι παρά ένα μέρος του μυστηρίου που καλύπτει αυτόν τον άνθρωπο που αγαπήσαμε. Ήταν εκεί, σαν τον Ζέλιγκ, βάζοντας τον εαυτό του στην ιστορία.»

■ ΑΝΤΡΕΑ ΠΙΚΑΡΝΤ → «Μια χρονιά εμφανίστηκε στο προφεστιβαλικό μας ραντεβού προσφέροντάς μου με καμάρι ένα μεγάλο, ρηχό και ελαφρώς στραπατσarisμένο κουτί: "Ίδου αυτό που ζητήσατε, μαντζαζέλ". Λίγες μέρες πριν από την πτήση του από την Αθήνα τού είχα αναφέρει ειρήσθω εν παρόδω πως θα ήθελα πολύ να μου φέρει φρέσκα σύκα. Εγώ μπορεί να αστείεύομαι, αλλά να που τώρα είχα μπροστά μου είκοσι τέσσερα φρέσκα σύκα, ζουμερά, ώριμα, με τα υγρά τους να στάζουν. «Μα δεν είναι παράνομο να κουβαλάς φρέσκα φρούτα στο αεροπλάνο εκτός συνόρων» («Α, πολύ πιθανόν, αλλά πολύ το χαίρομαι να παραβιάζω τους κανόνες», είπε με το χαρακτηριστικό του γέλιο.)

■ ΣΑΡΑ ΝΤΡΑΪΒΕΡ → «Όταν τον αναλογίζομαι, ο Δημήτρης συχνά είχε μαύρα σύννεφα πάνω απ' το κεφάλι του. Έβλεπε τον κόσμο και το μέλλον του κινηματογράφου με απαισιοδοξία. Αλλά ήταν εντελώς αντιφατικός. Μόλις ανακάλυπτε ένα νέο όραμα, ανταποκρινόταν με ενθουσιασμό και θεωρούσε αποστολή του να συστήσει αυτό το νέο όραμα στον κόσμο.»

■ ΜΠΕΛΑ ΤΑΡ → «Θυμάμαι την πρώτη μας συνάντηση: ήταν στις αρχές της δεκαετίας του '80 στο Ρόττερταμ. Καθόταν σ' ένα μπαρ μαζί με τον Χούμπερτ Μπαλς και τον Άντι Έντζελ. Ένωσα πως αυτοί οι τρεις δαιμόνιοι "Λεβιάθαν" με πέρασαν από αξιολόγηση, εμένα, έναν νεοσύλλεκτο, έναν εύθραυστο νέο από την Ανατολική Ευρώπη.

■ ΑΛΙ ΝΤΕΡΚΣ → «Πέρα από το ντοκιμαντέρ είχε πάθος και με τα σκυλιά. Όπου κι αν ταξίδευε, τσίτσε αδέσποτα σκυλιά στα πεζοδρόμια.»

■ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΠΑΡΜΠΕΡΑ → «Απ' όλες τις παράξενες αγορές του Δημήτρη αυτή για την οποία τον πειράζαμε περισσότερο ήταν το ρύζι σε συσκευασία δέκα κιλών που αγόρασε στη Σιγκαπούρη κατά την αναχώρησή του από το Χονγκ Κονγκ, για το οποίο αναγκάστηκε να πληρώσει ένα εξωφρενικό ποσό ως υπέρβαρη αποσκευή.»

■ ΜΟΣΕΝ ΜΑΧΜΑΛΜΠΑΦ → «Όταν ήμουν στην Ελλάδα ο Δημήτρης ετοίμασε ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα διάρκειας μίας ώρας, προσκαλώντας τον κόσμο να βοηθήσει τα παιδιά από το Αφγανιστάν που βρίσκονταν σε

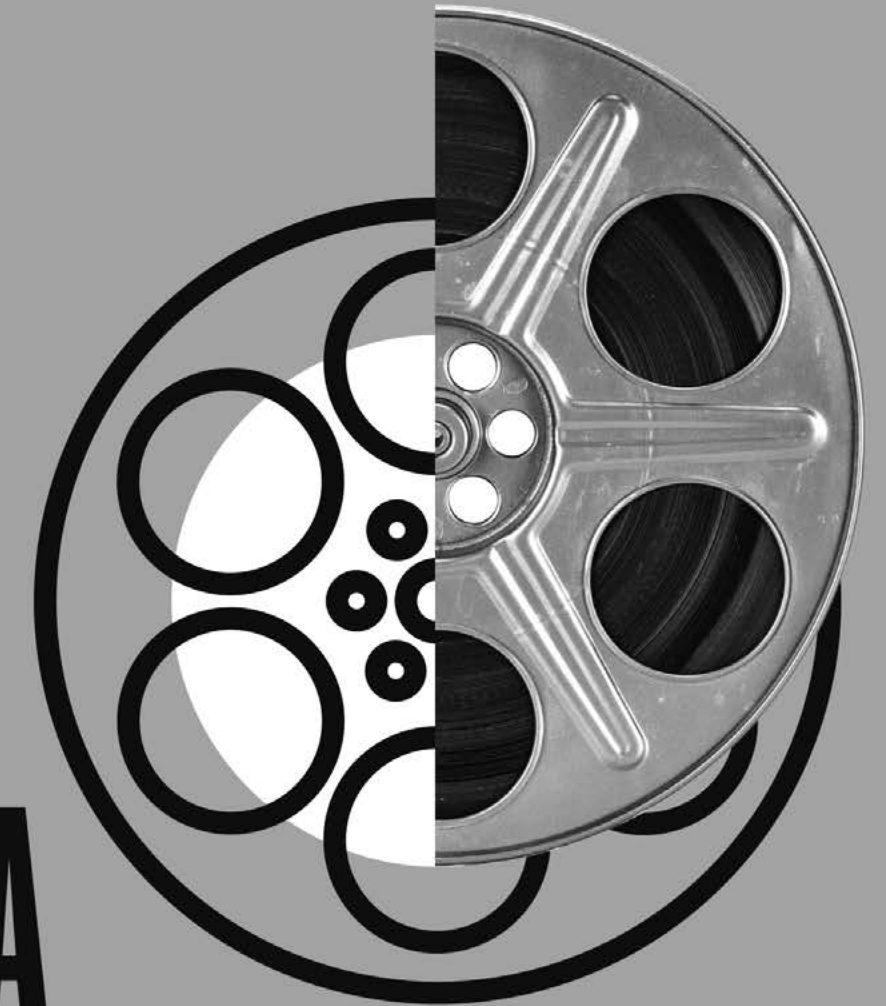
μειονεκτική θέση. Αφότου προβλήθηκε η εκπομπή, οι Έλληνες μετέφεραν 50.000 ευρώ στον λογαριασμό της UNESCO, ένα ποσό με το οποίο σκάψαμε πηγάδια σε σαράντα σχολεία στο Αφγανιστάν. Έτσι, όχι μόνο οι Ιρανοί και οι Αφγανοί καλλιτέχνες που έδειξαν τη δουλειά τους στον κόσμο του σινεμά με τη βοήθεια του Εϊπίδη, αλλά ακόμα και τα παιδιά που πίνουν πλέον νερό απ' τα πηγάδια στα σχολεία τους αγαπούν τον Δημήτρη.» ■ **ΤΑΣΟΣ ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ** → «Μια χρονιά διάλεξε ένα έργο μου για την αφίσα του Φεστιβάλ. Το έργο απεικόνιζε έναν μοναχικό ναυτικό σε μια θάλασσα πλατιά (τόρα που γράφω αυτά μου ήρθε στο μυαλό ότι το έργο αυτό του ταιριάζει κατ' ολίγον στην ψυχή του). Επίσης, μιλούσαμε για τον Μπουζιάνη κι ότι έψαχνε να βρει δικακώς έργα του. Μου είχε πει, μάλιστα, ότι πήγε στη Γερμανία να βρει τον γιο του Μπουζιάνη και να τον συναντήσει!» ■ **ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΝΑΚΗ** → «Η επίσημη ιδιότητα του Δημήτρη Εϊπίδη ήταν «προγραμματιστής». Συνέθετε προγράμματα για φεστιβάλ. Επέλεγε τις ταινίες με διαίσθηση και με αυτή την αίσθηση «που ξεκινά από την άκρη των δαχτύλων». Τον έζησα ως δημοσιογράφος και στο Φεστιβάλ του Ρέικιαβικ το 2006, όπου οργάνωσε την ενότητα New Visions (ήταν η χρονιά του τέλους των «Νέων Οριζόντων» στη Θεσσαλονίκη). Συνοδεύσαμε, εκείνες τις μέρες, και τον Αλεξάντερ Σοκούροφ σε ένα ρεπεράζ, στα απόκοσμα τοπία της Ισλανδίας, αναζητώντας χώρους για τον Φάουστ (δεν τον γύρισε τελικά εκεί). Μερικά χρόνια αργότερα ταξίδεψα και πάλι με τον Δημήτρη Εϊπίδη στο Φεστιβάλ του Τορόντο (2013), με το οποίο συνεργαζόταν από το 1987. Στον κατάλογο εκείνου του φεστιβάλ, κάτω από τη φωτογραφία του, είχε απαντήσει και στο ερώτημα ποιες είναι οι δυο πιο αγαπημένες ταινίες του. Είχε διαλέξει τη *Γεύση του κερασιού* του Αμπάς Κιαροστάμι και τον *Πορτοφολά* του Ρομπέρ Μπρεσόν. Με αυτή τη σειρά.» ■

■ **ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ** → «Εκτός από το να δείχνουν σπουδαίες ταινίες, οι Νέοι Ορίζοντες έκαναν τότε και τα καλύτερα πάρτι... Από βαθυστόχαστες κουβέντες μέχρι μεθυσμένες εξομολογήσεις, από σφιχτές αγκαλιές έως ξέφρενους χορούς, από ηδονικά φιλιά έως επώδυνα ατυχήματα που μία τουλάχιστον φορά έστειλαν έναν από τους καλεσμένους στο νοσοκομείο — “Ω, είμαι θαυμάσια, ο Δημήτρης με φρόντισε εξαιρετικά” μας είπε όταν τον είδαμε μερικούς μήνες αργότερα στο Φεστιβάλ των Καννών—, εκείνα τα βράδια είχαν όλη τη “δράση” και την τεταμένη ατμόσφαιρα, την απρόβλεπτη ορμή των όσων πριν από λίγη ώρα βλέπαμε στην οθόνη, συνέδεαν το underground με το καθωσπρέπει, έκαναν την πόλη κι όλους εμάς να ανακαλύπτουμε πως οι αγκυλώσεις, ο συντηρητισμός, η σοβαροφανής επιτήδευση δεν έχουν θέση ούτε στην οθόνη ούτε στη ζωή.»

Η δίγλωσση (ελληνικά και αγγλικά) έκδοση Εϊπίδης κυκλοφορεί τον Ιούνιο του 2021 από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε επιμέλεια του Ορέστη Ανδρεαδάκη και σχεδιασμό του γραφείου Karloroulos&Associates. Την εργοβιογραφία του Δημήτρη Εϊπίδη υπογράφει ο Γιάννης Παλαβός. Την έκδοση συνοδεύει εικονογράφηση με επτά πορτρέτα του Δημήτρη Εϊπίδη που ανατέθηκαν από το Φεστιβάλ σε εικαστικούς καλλιτέχνες (Λεωνίδα Γιαννακόπουλος, Ελένη Θεοφυλάκτου, Εμμανουήλ Μπιτσάκης, Βιβή Παπαδημητρίου, Στέφανος Ρόκος, Βασίλης Σελιμάς, Μανταλίνα Ψωμά), όπως κι ένα πρωτότυπο έργο του Τάσου Μαντζαβίνου.

Οικογένεια Εϊπίδη, 1948

ΑΠΟ ΙΔΕΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

COSMOTV

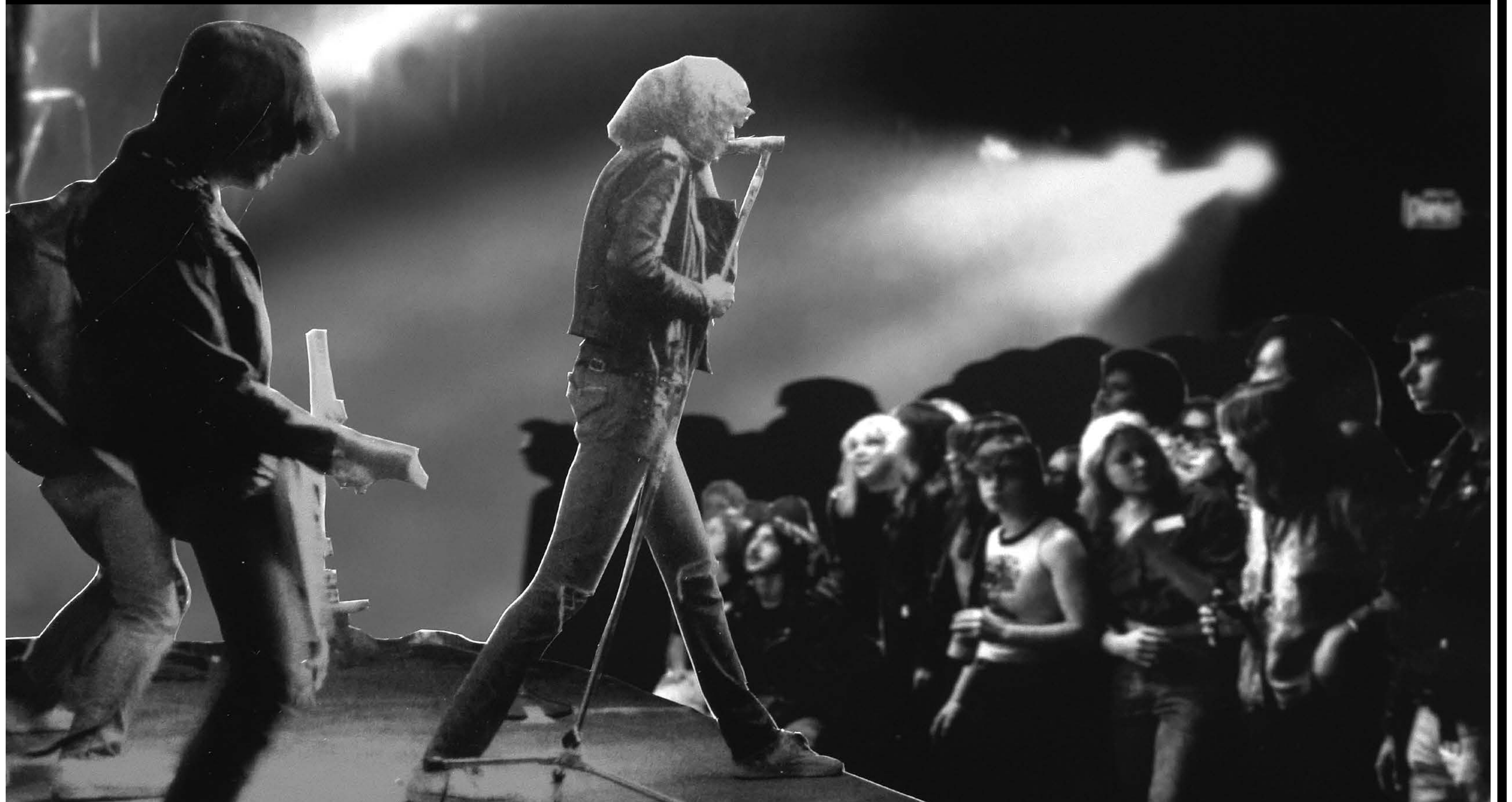
ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

cosmotv.gr

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Τα απίθανα του Γιώργου Κρασσακόπουλου
OLD-SCHOOL ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ANIMATION
των Λιούι και Νόα **KLOSSSTEER**

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΝΤΑΣ ΤΟ DIY ΣΕ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ, ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΛΟΣΤΕΡ ΕΧΟΥΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΣ ΩΡΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΝΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ.

Ο ΛΙΟΥΪ ΚΑΙ Ο ΝΟΑ ΚΛΟΣΤΕΡ δηλώνουν πως θέλουν να επιστρέψουν στο old-school animation, πριν γίνουν όλα γίνουν ψηφιακά και καλογουλισμένα. Γι' αυτό και τα βασικά υλικά τους είναι χαρτόνια, χαρτιά, ψαλίδια, μαρκαδόροι, μπάλες από βαμβάκι κι ό,τι άλλο μπορεί να αποκτήσει ζωή στο σινεμά χάρη στα θαυματουργά χέρια τους. Το μυστικό συστατικό των -μικρών σε μήκος αλλά μεγάλων σε απόλαυση- ντοκιμαντέρ των Κλόστερ είναι η δική τους έμφυτη περιέργεια για τις ιστορίες των άλλων και το θεαματικό ταλέντο τους να δημιουργούν τους πιο πλούσιους κινηματογραφικούς κόσμους από τα πιο φτηνά υλικά. Οι ταινίες των Κλόστερ, οι οποίες παρουσιάζονται στο 23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης σε διεθνείς ή παγκόσμιες πρεμιέρες, χτίζονται πάνω σε αφηγήσεις αληθινών ανθρώπων που ξετυλίγουν μικρές ή μεγαλύτερες στιγμές που καθόρισαν με κάποιο τρόπο τη ζωή τους.

↑ LE TOUR DE PANTS WITH ALI SELIM

Πάνω σε αυτό το ηχητικό υλικό, ο Λιούι κι ο Νόα προσθέτουν στρώσεις ευρηματικότητας και φρεσκάδας και το αποτέλεσμα είναι αληθινά ιδιοφυές. Ανάμεσα στους ήρωές τους, συναντάμε την υποψήφια για Όσκαρ σκηνοθέτη Κριστίν Τσόι, που αφηγείται μια ιστορία από τις μέρες που τα αγαπημένα της σσιγάρα ακρίβυναν υπερβολικά, αναγκάζοντάς την να δοκιμάσει άλλους τρόπους για να τα αποκτήσει. Όπως και τον εικαστικό Ανταμ Λούκας -που συνδύασε τα ονόματα των Μπάνκσι και Τομ Χανκς, δημιουργώντας

↑ LEGAL SMUGGLING

το «ΧΑΝΚΣΙ»- να μιλά για τη μέρα που συνάντησε τον Τομ Χανκς. Στην τελευταία τους ταινία με τίτλο *Πέρα από το Ρότερνταμ* (οι θεατές του φεστιβάλ θα είναι οι πρώτοι στον κόσμο που τη θα δουν), η Σάρα Ντράιβερ αφηγείται με μοναδικό τρόπο τι χρειάστηκε να κάνει για να ολοκληρώσει την παραγωγή του *Πέρα από τον Παράδεισο* του Τζιμ Τζάρμους. Ένα ταξίδι πίσω στις μέρες που το αμερικάνικο ανεξάρτητο σινεμά ήταν ακόμη φρέσκο και τα αεροπλάνα ήταν γεμάτα καπνό, όπου μας αποκαλύπτει πώς άσπρισαν τα μαλλιά του Τζιμ. Κι αν όλα αυτά δεν σας ακούγονται αρκετά, ο Λιούι κι ο Νόα θα είναι στη Θεσσαλονίκη και θα αφηγηθούν μερικές από τις δικές τους ιστορίες, για το πώς κατασκευάζουν τη χειροποίητη μαγεία των ταινιών τους. Απλώς μην το χάσετε.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΠΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΠΙΟ ΜΑΚΡΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΕΑΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΟΙ ΓΟΡΓΟΝΕΣ (δεν) ΕΧΟΥΝ ΦΥΛΟ

του Γιώργου Παπαδημητρίου

↑ ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σε μια εποχή που παλεύει να αποτινάξει δεσμά και στερεότυπα, η τέχνη του ντοκιμαντέρ επωμίζεται μια ιερή αποστολή: ανοίγει νέους δρόμους, δίνει φωνή σε όσους ένιωθαν φιωμένοι και εξόριστοι στην ίδια τους τη ζωή. Την ίδια στιγμή, τα κινηματογραφικά φεστιβάλ καλούνται να γίνουν ο φορέας της αλλαγής, το παράθυρο που προσκαλεί το βλέμμα μας να ταξιδέψει σε κόσμους πολύχρωμους, αυτόφωτους και παραγνωρισμένους. Η σημασία ενός βραβείου όπως το **Mermaid Award** υπερβαίνει κατά πολύ την ανάδειξη και επιβράβευση των κινηματογραφικών αρετών, της σκηνοθετικής μαεστρίας, της καλλιτεχνικής αρτιότητας – χωρίς φυσικά να παραγνωρίζει οτιδήποτε από τα παραπάνω. Οι δώδεκα ταινίες που διαγωνίζονται για το Mermaid Award του 23ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης ξεδιπλώνουν ιστορίες θάρρους και αυταπάρησης, ιστορίες διαφορετικότητας και αυτοπροσδιορισμού, σκιαγραφώντας τους πρωταγωνιστές ενός αγώνα που ξεκινά από το προσωπικό και καταλήγει στο πανανθρώπινο.

TRANSGENDER
TRANSFEMININE
GENDERQUEER
INTERSEX A-GENDER
GENDER NONCONFORMING

Πόσο εξοικειωμένοι είμαστε αλήθεια με αυτούς τους όρους; Μπορούμε να συλλάβουμε το περιεχόμενό τους; Στην πραγματικότητα, οι λέξεις αυτές συμπυκνώνουν και καθρεφτίζουν την ίδια τη ζωή. Είναι το νερό που πίνουμε, το οξυγόνο που ανασαίνουμε, το γέλιο και το δάκρυ μας, το πρώτο φιλή και το πιο βαθύ μας χαμόγελο. Είναι η διαχρονική ανάγκη του ανθρώπου να φτιάχνει τη δική του ταυτότητα και να ταξιδεύει με τις δικές του συντεταγμένες. Η ανθρώπινη γλώσσα δεν είναι μουσειακό έκθεμα, ούτε κάποιο πολυκαιρισμένο βιβλίο με προκαθορισμένους ορισμούς. Η γλώσσα είναι διαδικασία, είναι ενέργεια, είναι αλλαγή και εξέλιξη. Η γλώσσα πάλλεται ολοζώντανη και γεννά λέξεις. Και οι λέξεις αυτές είναι όπλο και λουλούδι μαζί. Δίνουν σχήμα και μορφή στις σκέψεις και στα αισθήματα, χαρίζουν πνοή και παλμό σε αυτό που αντιλαμβανόμαστε ως αλήθεια και πραγματικότητα. Είναι η πυξίδα που είναι μονίμως στραμμένη στην ομορφιά και στην ελευθερία.

↑ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΙΓΚΕΛ

↑ ΕΝΑΣ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

■*■*■ Ο κόσμος μας προοδεύει και εξελίσσεται ατέρμονα, παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που βάζουμε στον δρόμο του. Είναι η φυσική πορεία των πραγμάτων, είναι η αέναη κίνηση προς τα εμπρός που δεν αναχαιτίζεται ποτέ. Και το σινεμά θα είναι πάντα στην πρώτη γραμμή. Αιχμή του δόρατος και κυματοθραύστης, πασπαρτού που ξεκλειδώνει τις προκαταλήψεις, μεγεθυντικός φακός που ξορκίζει την ασχήμια και υμνεί την ομορφιά. Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης και το Mermaid Award καθρεφτίζουν την πιο βαθιά αλήθεια που κρύβει μέσα του ο κινηματογράφος: την αδιαπραγμάτευτη αποδοχή του Άλλου, μακριά από δισταγμούς και αστερίσκους. *■*■*■ Στο ντοκιμαντέρ *Όταν ο Όλυμπος συγκρούεται με τις πάμπες* (Διεθνές Διαγωνιστικό, διεθνής πρεμιέρα), ένας εβδομηντάχρονος καλλιτέχνης καλείται να διαχειριστεί τα σημάδια που αφήνει ο χρόνος στα έργα και στο σώμα του. Ένα πορτρέτο του Ρικάρντο Σινάλι, γυρισμένο ανάμεσα στο Λονδίνο και τις αχανείς πεδιάδες της Αργεντινής. Αμέσως μετά, ετοιμαστείτε να γνωρίσετε τον Τζέι Τζέι Προφέρες, τον ξεχασμένο βασιλιά του πορνό της Ουάσιγκτον και θρυλική μορφή του αγώνα για τα δικαιώματα των γκέι στα 60s και στα 70s, που βρίσκεται στο επίκεντρο του ντοκιμαντέρ *Τα πορνό του θείου Τζιμ* (Διεθνές Διαγωνιστικό, παγκόσμια πρεμιέρα). ■*■*■*■*■*■* *Τα Χρώματα του Τόμπι* (Ανοιχτοί Ορίζοντες, ελληνική πρεμιέρα) μάς ταξιδεύουν σε ένα χωριουδάκι της Ουγγαρίας, όπου ένας δεκαεξάχρονος βρίσκει το θάρρος να δηλώσει ανοιχτά τη

διεμφυλική του ταυτότητα, αποκτώντας το όνομα Τόμπι. Μια συγκινητική ιστορία για την απελευθέρωση, τη χάραξη των προσωπικών ορίων και την αποδοχή. Από την Ουγγαρία μεταφερόμαστε στην Ιταλία και στο ντοκιμαντέρ *Για τον Λούτσιο* (Ανοιχτοί Ορίζοντες, ελληνική πρεμιέρα), ένα οπτικο-ακουστικό ταξίδι στην

αντισυμβατική ζωή του τραγουδοποιού Λούτσιο Ντάλα. Οι στίχοι και η μουσική του διάσημου καλλιτέχνη δίνουν σάρκα και οστά σε μια άλλη Ιταλία, κάτω από την επιμελή βιτρίνα, στον τόπο όπου βρίσκουν καταφύγιο τα αουτσάιντερ και οι καταραμένοι του περιθωρίου. *■*■*■*■

■■*■*■ Το ντοκιμαντέρ Ένας ασυνήθιστος άνδρας (Ανοιχτοί Ορίζοντες, ελληνική πρεμιέρα) ρίχνει μια διεισδυτική ματιά στη ζωή του ενός αθηναίου ειδώλου της τρανς κουλτούρας, του μουσικού Μπίλι Τίπτον. Τρανς καλλιτέχνες αναπλάθουν τον βίο ενός αυθεντικού εκφραστή της προσωπικής ελευθερίας, ο οποίος επέλεξε να πορευτεί μακριά από τις συμβάσεις και τα στερεότυπα. Συνέ-

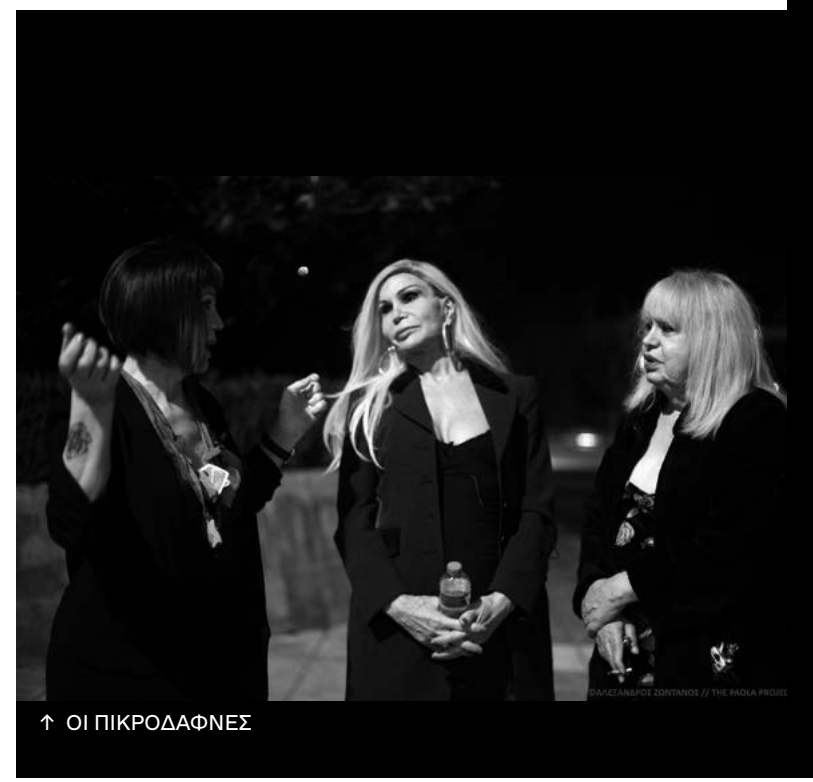
χεια με το ντοκιμαντέρ Άλβιν Έιλι (Ανοιχτοί Ορίζοντες, ελληνική πρεμιέρα), που σκιαγραφεί το αποκαλυπτικό πορτρέτο ενός οραματιστή καλλιτέχνη. Με αφηγητικό όχημα τα λόγια του ίδιου του Έιλι, γνωρίζουμε σε βάθος έναν σαγηνευτικό άνθρωπο, που προτίμησε να χτίσει έναν δικό του κόσμο παρά να ενταχθεί σε μια κοινωνία που τον απέρριπτε. Επόμενη στάση το ντοκιμαντέρ Υ.Γ. Παρακαλώ, κάψτε αυτό το γράμμα (Ανοιχτοί Ορίζοντες, ελληνική πρεμιέρα), που περιπλανιέται στα 50s και μας συστήνει την drag queen κοινότητα της Νέας Υόρκης, σε μια συγκινητική αναδρομή στις ιστορίες ανθρώπων που έδωσαν αγώνα για να ζήσουν σύμφωνα με τις επιθυμίες τους και όχι με γνώμονα τις επιταγές της κοινωνίας.

↑ Υ.Γ. ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΚΑΨΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

■■*■*■ Ένας σκηνοθέτης κλείνει ραντεβού με αγνώστους μέσω ενός app για γνωριμίες και τους ζητά να γυρίσουν μαζί μια ταινία. Το ντοκιμαντέρ Πράξεις αγάπης (Διεθνές Διαγωνιστικό «Newcomers», ευρωπαϊκή πρεμιέρα) ξεδιπλώνει μια θραυσματική ιστορία για την αγάπη, την απογοήτευση και την επιθυμία, σε μια αισθησιακή εξερεύνηση της ομοφυλόφιλης οικειότητας που τρυπώνει κάτω από το δέρμα της σεμνοτυφίας. Στα Ιζήματα (Διεθνές Διαγωνιστικό «Newcomers», διεθνής πρεμιέρα), έξι τρανς γυναίκες κάνουν ένα ταξίδι στην επαρχία Λεόν της Ισπανίας, εξερευνώντας όχι μόνο τα μοναδικά τοπία, αλλά και τα βασικά συστατικά της προσωπικότητάς τους. Μια συναρπαστική και διασκεδαστική ιστορία για την ενσυναίσθηση, την ατομικότητα και την ανάγκη του ανήκειν.

■■*■*■ Μια σκοτεινή ιστορία που διαδραματίστηκε στο Χρόνινχεν της Ολλανδίας –όπου τρεις άνδρες νάρκωσαν άλλους τρεις για να τους μεταδώσουν τον ιό HIV αποτυπώνεται με ποιητικό λυρισμό στο ντοκιμαντέρ Γιορτή (>> Film Forward, ελληνική πρεμιέρα), διερευνώντας με μαεστρία ζητήματα ζωής, θανάτου και ηθικής. Στο ντοκιμαντέρ Ο πόλεμος του Μιγκέλ (>> Film Forward, ελληνική πρεμιέρα) γνωρίζουμε τον λιβανέζο Μιγκέλ, ο οποίος ζει στην Ισπανία ως εξόριστος ομοφυλόφιλος και αποφασίζει να επιστρέψει στη χώρα του για να αντιμετωπίσει τα φαντάσματα του παρελθόντος, σε συναρπαστική ιστορία για τη μάχη απέναντι στην καταπίεση και στη βία. Την ίδια στιγμή, Οι πικροδάφνες της αγαπημένης Πάολας Ρεβενιώτη (>> Film Forward, παγκόσμια πρεμιέρα) μάς προσκαλούν σε μια βόλτα στη νυχτερινή Αθήνα των απόκληρων και της απαγορευμένης επιθυμίας. ■■■■■■■■

↑ ΟΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΕΣ

STARRING
FISCHER

Για ακόμα μία χρονιά, η Fischer πρωταγωνιστεί στα μεγαλύτερα Φεστιβάλ, σε κάθε θερινό, σε κάθε χώρο που φώτα τρεμοπαίζουν.

IT'S ABOUT TASTE

Απολαύστε υπεύθυνα

Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ

Η ιστορική μνήμη δεν περιορίζεται σε επικεφαλίδες και τοπωνύμια, δεν επιβιώνει σε αγάλματα. Νιώθεις τη μνήμη, τη σωματοποιείς κι αυτός είναι ένας τρόπος να μην ξεχνάς. Το πρωτότυπο πολυμεσικό πρότζεκτ Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ, μια κινηματογραφική ταινία-εγκατάσταση σε συν-σκηνοθεσία των Χρήστου Πασσαλή και Σύλλα Τζουμέρκας, έρχεται αντιμέτωπο με τα ανοιχτά τραύματα της εβραϊκής κοινότητας και μάς ωθεί να κοιτάξουμε κατάματα τις δύσκολες αλήθειες. Με αφορμή το πρότζεκτ αυτό, ζητήσαμε από τη Θεσσαλονικιά δημοσιογράφο -και εγγονή επιζήσασας από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης- Ελίζα Μπενβενίστε, να μάς μιλήσει για όλα εκείνα που διασφαλίζουν ότι κανείς δεν θα προσποιηθεί πως δεν γνώριζε, ότι κανείς δεν θα αναρωτηθεί αν όλα αυτά είναι αλήθεια. Ας πιάσουμε το νήμα από το τέλος, το πρότζεκτ που μας δίνει την ευκαιρία να πάμε ξανά στην αρχή.

→ Για το πρότζεκτ Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ, οι Χρήστος Πασσαλής και Σύλλα Τζουμέρκας, δύο επιτυχημένοι σκηνοθέτες και ηθοποιοί οι οποίοι γεννήθηκαν στη Θεσσαλονίκη το 1978, επιστρέφουν για πρώτη φορά ως καλλιτέχνες και δημιουργοί στον γενέθλιο τόπο τους, δίνοντας πνοή σε ένα κινηματογραφικό εγχείρημα που θολώνει τα όρια μεταξύ μυθοπλασίας, ντοκιμαντέρ και δοκιμίου. Έξι επεισόδια από τη ζωή και τα δεινά που υπέστη η εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης σμιλεύονται κινηματογραφικά

κά με την πόλη του σήμερα, πλάθοντας μια πολυπρόσωπη κινηματογραφική αφήγηση, στην οποία δυο πόλεις συνυπάρχουν στο ίδιο πλαίσιο: το τότε και το τώρα διαχέονται το ένα μέσα στο άλλο, αναζητώντας τις καταγωγικές τους ρίζες, αλλά και μια κοινή συνισταμένη για το αύριο.

→ Το πρότζεκτ Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ, μια συμπαραγωγή της Εναλλακτικής Σκηνης της Εθνικής Λυρικής Σκηνης με την εταιρεία παραγωγής Homemade Films και την παραγωγό Μαρία Δρανδάκη θα πραγματοποιήσει πρε-

Σύλληψη - Σενάριο - Σκηνοθεσία:
Χρήστος Πασσαλής, Σύλλα Τζουμέρκας
Παραγωγός:
Μαρία Δρανδάκη
Επιμέλεια:
Ορέστης Ανδρεαδάκης
Executive producers:
Χρήστος Πασσαλής, Σύλλα Τζουμέρκας
Διεύθυνση φωτογραφίας:
Σίμος Σαρκετζής
Μοντάζ:
Γιώργος Ζαφειρης
Σκηνικά:
Χρήστος Πασσαλής
Κοστούμια:
Μάρλι Αλειφέρη, Βασιλεία Ροζάνα
Ήχοληψία:
Νίκος Έξαρχος, Δημήτρης Κανελλόπουλος
Σχεδιασμός μακιγιάζ και κομμώσεων:
Εύη Ζαφειροπούλου, Ιουλία Σιγριμή

Ηθοποιοί: Βασίλης Κανάκης, Αλέξανδρος Βαρδαζόγλου, Αγγελική Παπούλια, Αργύρης Εάφης, Νίκη Παπανδρέου, Βασίλης Καραμπούλας, Θέμις Μπαζάνα, Δανάη Πριμάλη, Μαρία Φιλίνη, Λαέρτης Μαλκότσης, Μιχάλης Κίμωνας, Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου, Φριτς Φένε, Γιάκομπ Λέο Σταρκ, Φιντέλ Ταλαμπούκας, Άρης Αρμαγανίδης, Ζωή Σιγαλού, Μαρίνα Σιώτου, Βάσια Μπακάκου, Λεονάρδος Μπατής, Γλυκερία Δήμου, Ανδρέας Σταυρακάκης, Νίκος Χορταριάς

Παραγωγή: Εθνική Λυρική Σκηνή - Homemade Films
Η παραγωγή υλοποιείται μέσω της στήριξης της δωρεάς του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) προς την Εθνική Λυρική Σκηνή, για τη δημιουργία του επετειακού προγραμματισμού της για τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης Με την υποστήριξη MOMus, Claims Conference, Ελληνογερμανικού Ταμείου για το Μέλλον Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, EKOME, Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης, Δήμου Θεσσαλονίκης, Δήμου Θεσσαλονίκης, Athens Film Office

μιέρα στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος (ΚΠΠΣΝ) στις 8, 9, 10, 11 Ιουλίου 2021. Η επιμέλεια του πρότζεκτ είναι του Ορέστη Ανδρεαδάκη, Καλλιτεχνικού Διευθυντή του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ενώ η παραγωγή υλοποιείται με τη στήριξη της δωρεάς του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος (ΙΣΝ) [www.SNF.org] για το επετειακό πρόγραμμα της Εθνικής Λυρικής Σκηνης με αφορμή τη συμπλήρωση 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση. Το πρότζεκτ γίνεται πραγματικότητα χάρη στην

υποστήριξη των MOMus, Claims Conference, Ελληνογερμανικού Ταμείου για το Μέλλον Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, EKOME, Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης και τη συνεργασία του Δήμου Θεσσαλονίκης, του Δήμου Θεσσαλονίκης και του Athens Film Office. → Περισσότερα για το πρότζεκτ μπορείτε να διαβάσετε στον ειδικό Α-Κατάλογο του 23ου Φεστιβάλ που είναι αφιερωμένος στα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση.

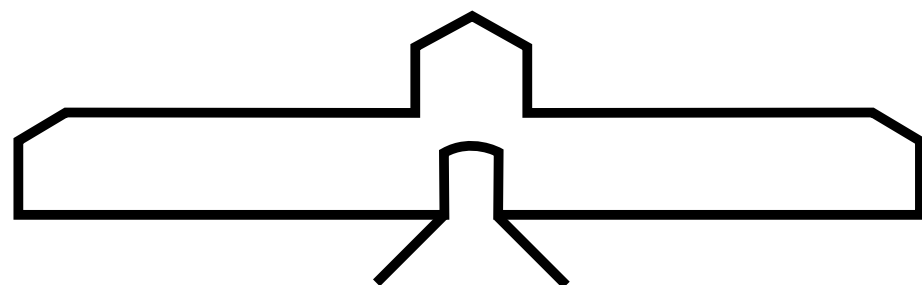
Η ΟΡΓΗ

ΕΧΩ ΑΝΑΡΩΤΗΘΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ:

της *Ελίζας Μπενβενίστε.*

Να με ρωτούν αν αισθάνομαι πρώτα «Εβραία» ή «Ελληνίδα». Να ακούω ξανά και ξανά το «για όλα φταίνε οι Εβραίοι» ή το «οι Εβραίοι κρύβονται πίσω από όλα», από ανθρώπους κάθε κοινωνικού και μορφωτικού επιπέδου. ■ Να φωνάζουν οι οπαδοί κάθε απόχρωσης «Εβραίοι γουρούνια να γίνετε σαπούνια!» κάθε φορά που παίζει η ομάδα

τους με τη Μακάμπι. ■ Να με ρωτάει μια φίλη μου, χωρίς κανένα δισταγμό, σε μία βεράντα στην Άνω Πόλη της Θεσσαλονίκης: «Δηλαδή τώρα, όλα αυτά που λένε για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους θαλάμους αερίων είναι αλήθεια;». Να με κατηγορούν μεταξύ αστείου και σοβαρού κάθε Πάσχα ότι «εσείς σταυρώσατε τον Χριστό». ■ Να είμαι έφηβη και η μαμά του αγοριού μου να τον πιέζει να χωρίσουμε επειδή είμαι Εβραία. Και το ίδιο να επαναλαμβάνεται και με άλλα αγόρια ή άντρες σε διάφορες φάσεις της ζωής μου. ■ Να ακούν το επίθετό μου στη Θεσσαλονίκη, όπου ζούσαν περισσότεροι από 50.000 Εβραίοι πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, και να με ρωτούν από ποια χώρα είμαι. ■ Να έχει εκτοπιστεί η οικογένειά μου σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, να έχει βιώσει πείνα, απελπισία, θάνατο και όσοι επέζησαν να βλέπουν στην τηλεόραση να πωλούνται βιβλία που υποστηρίζουν ότι τίποτα από όλα αυτά δεν συνέβη. Και αυτοί που τα πουλούσαν, λίγο καιρό μετά, να εκλέγονται στην ελληνική Βουλή. ■

■ Πόσο δύσκολο θα ήταν να μιλήσουν οι επιζήσαντες για τα τερατώδη πράγματα που τους συνέβησαν, τα τόσο εξωπραγματικά, όταν γύρισαν από τα στρατόπεδα. Και αν έβρισκαν το κουράγιο να μιλήσουν, ποιος θα μπορούσε να τους πιστέψει; Και τελικά, ποιος θα ήθελε να τους πιστέψει. Όταν ήμουν μικρότερη και άρχισα να μαθαίνω για το Ολοκαύτωμα, προσπαθούσα να φανταστώ πώς μπορεί να ένοιωθε η γιαγιά μου όταν επέστρεψε από το στρατόπεδο. Προσπαθούσα να μπω στη θέση της και να φανταστώ πώς συνεχίζεις μετά από αυτό. Πώς σργάνωσαι κάθε μέρα από το κρεβάτι. Πώς βρίσκεις ξανά κάτι αστείο, ή έστω ευχάριστο, και χαμογελάς. Πώς ξεχνάς. Πώς αντέχεις να θυμάσαι. Πώς ζεις. ■ Πριν αρκετά χρόνια, με είχαν καλέσει να μιλήσω ως εγγονή επιζήσασας, σε μία αφιερωματική εκπομπή της ΕΡΤ3 για το Ολοκαύτωμα, μαζί με άλλους Εβραίους δεύτερης και τρίτης γενιάς. Αφορμή της εκπομπής ήταν η ταινία *Η Λίστα του Σίντλερ*, που βγήκε στις αίθουσες το 1993. Κάποια στιγμή μας ρώτησε ο δημοσιογράφος πώς αισθανόμαστε για το Ολοκαύτωμα.

Απάντησα «οργή». Δεν το περίμενε. Αυτό που δεν ήξερε είναι ότι εκείνη τη στιγμή, μετέφερα το συναίσθημα της γιαγιάς μου, όταν της έκανα την ίδια ερώτηση ακριβώς προτού πάω στην εκπομπή. «Οργή», μου είχε απαντήσει. Πενήντα χρόνια μετά, αυτό είναι το κυρίαρχο συναίσθημα του κοριτσιού που γύρισε από το στρατόπεδο, συνέχισε τη ζωή του, βοήθησε όπως μπορούσε τους ανθρώπους της κοινότητάς του, μεγάλωσε, ερωτεύτηκε, έκανε οικογένεια, ταξίδεψε, διάβασε, χόρεψε, γέλασε. Οργή. ■ Η άγνοια σήμερα δεν είναι δικαιολογία ούτε αιτιολογία για τις καθημερινές –μικρές ή μεγαλύτερες– εκφάνσεις του αντισημιτισμού. Υπάρχουν άπειρα βιβλία για να μάθουμε. Κάποια είναι καλά, άλλα είναι λιγότερο καλά, ορισμένα είναι εξαιρετικά. Υπάρχει και το σινεμά. *Ο γιος του Σαούλ, Ο Πιανίστας, Ο Λαβύρινθος της Σιωπής, Denial, Η Λίστα του Σίντλερ, Η Εκλογή της Σόφι, Η Ζωή είναι Ωραία. Το Η πόλη και η Πόλη του Σύλλα Τζουμέρκα και του Χρήστου Πασσαλή.* Όλα αυτά υπάρχουν για να μην χρειαστεί να ρωτήσει κάποιος ξανά αν «όλα αυτά είναι αλήθεια». ■ ■

Μαζί, με στόχο την υγεία.

Η Alpha Bank, σε συνέχεια των πρωτοβουλιών για την αντιμετώπιση της πανδημίας Covid-19, αποφάσισε να προβεί στη δωρεά ιατρικών μηχανημάτων και εξοπλισμού για την ενίσχυση των Μονάδων υγείας σε 13 ελληνικά νησιά, μέσω του Προγράμματος «Μαζί, με στόχο την υγεία». Το Πρόγραμμα πραγματοποιείται, από το 2014, σε συνεργασία με την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία «ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΟΝΙΜΗ».

Σκοπός του Προγράμματος είναι να συμβάλει στη βελτίωση των υπηρεσιών υγείας στα ελληνικά νησιά, προσφέροντας ιατρικά μηχανήματα και ιατροφαρμακευτικό υλικό στα τοπικά ιατρεία, ενισχύοντας την ποιότητα ζωής και το αίσθημα ασφαλείας των κατοίκων, όσον αφορά σε θέματα υγείας και ιατρικής περίθαλψης.

Το Πρόγραμμα έχει ήδη πραγματοποιηθεί στα ακόλουθα νησιά:

2014: Κάσος, Λειψοί, Νίσυρος, Τήλος.

2015: Αστυπάλεια, Κάλυμνος, Κάρπαθος, Κως, Λέρος, Πάτμος, Σύμη, Χάλκη.

2016: Άνδρος, Θάσος, Ικαρία, Κύθνος, Σάμος, Τήνος, Φολέγανδρος, Φούρνοι.

2017: Αμοργός, Ανάφη, Ίος, Κέα, Λέσβος, Μήλος, Νάξος, Σέριφος, Σίφνος, Σκιάθος, Σύρος, Σχοινούσα.

2018: Αντίπαρος, Δονούσα, Θύμεια, Καστελλόριζο, Λήμνος, Πάρος, Ρόδος, Σαμοθράκη, Σκύρος, Χίος.

2019: Άγ. Ευστράτιος, Άγ. Νικόλαος Κρήτης, Αλόνησος, Θηρασιά, Κίμωλος, Κύθηρα, Πόρος, Ύδρα, Ψαρά.

2020: Αγαθονήσι, Γαύδος, Κουφονήσια, Οινούσες, Σίκινο, Σκόπελος, Σπέτσες, Χανιά Κρήτης.

140 ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

μετατοπίζουν τη σκέψη μας

της Αγγελικής Στελλάκη

Ένας κληρικός παλεύει για τα αδέσποτα στο Ιράν, ακτιβιστές στην Τουρκία προστατεύουν γυναίκες που έχουν πέσει θύματα κακοποίησης από βίαιους συζύγους, ένας μεγιστάνας απαιτεί να μεταφερθούν στον ιδιωτικό του κήπο τα πελώρια και υπέροχα δέντρα από τις ακτές της Γεωργίας. Απρόσμενα και συναρπαστικά, τα ντοκιμαντέρ του 23ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης στέκονται σε πρόσωπα και γεγονότα πολύ περισσότερο απ' όσο διαρκεί η βιαστική ανάγνωση μιας είδησης στο κινητό μας. Το Φεστιβάλ επιστρέφει από τις **24** Ιουνίου έως τις **4** Ιουλίου στο φυσικό του «σπίτι», τα σινεμά, δίνοντας παράλληλα τη δυνατότητα στους σινεφίλ από κάθε γωνιά της Ελλάδας να απολαύσουν **online** μέσα από την ψηφιακή πλατφόρμα **online.filmfestival.gr** περισσότερα από 140 ντοκιμαντέρ. Ανακαλύψτε ανάμεσά τους, τα διαμάντια που προτείνουν οι -πάντα αγαπημένοι **ΑΝΟΙΧΤΟΙ**

↑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

Το ντοκιμαντέρ *Στο κνήμι της παιδικής ηλικίας* (διεθνής πρεμιέρα στη Θεσσαλονίκη) των Ίντεν Γουάρμφελντ και Μάργκαρετ Μάνζερ Λουμπ επικεντρώνεται στο κίνημα του «ελεύθερου παιχνιδιού», το οποίο μοιάζει να έχει εξαφανιστεί από την -αυστηρά δομημένη- καθημερινότητα των παιδιών, δίνοντας τη θέση του στην κατάθλιψη και στο άγχος. Η προέλευση και η παγκόσμια εξάπλωση του κορωνοϊού είναι το θέμα του βαθιά προσωπικού ντοκιμαντέρ της Νάνφου Γουάινγκ *Στην ίδια ανάσα*. Την ιστορία ενός μικρού μπαρ που αποτελεί την ψυχή μιας ισλανδικής κομότητας αφηγείται το ντοκιμαντέρ *Σούπα αστακού* των Πέπε Αντρέου και Ραφαέλ Μολές. Δύο γοητευτικές ιστορίες μυστηρίου ξετυλίγονται σε ισάριθμα ντοκιμαντέρ του τμήματος *Ανοιχτοί Ορίζοντες*. Στα *Χαμένα παιδιά* των Σάντρι Τζεντικάγια και Γιόνας Νέβοοβεν, ένας άνδρας αναζητά τους φίλους του, οι οποίοι έχουν εξαφανιστεί στην Καμπότζη, σε ένα δραματικό και παραλληληματικό ταξίδι στον υπόκοσμο της χώρας. Το ντοκιμαντέρ *Η Μίσα και οι λύκοι* του Σαμ Χόμπκινσον ξεδιπλώνει τη συναρπαστική ιστορία μιας γυναίκας που καθήλωσε ολόκληρο τον κόσμο μέσα από τις εξιστορήσεις της από το Ολοκαύτωμα, μέχρι τη στιγμή που ο εκδότης της αποφασίζει να αποκαλύψει τις αθέατες πτυχές μιας σκοτεινής ιστορίας.

ΣΤΑ ΘΕΡΙΝΑ
ΣΙΝΕΜΑ ΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ONLINE ΣΕ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

↑

Η

ΜΕΓΑΛΗ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ

ΛΕΞΗ

ΑΠΟ

ΣΙΓΜΑ

↑ ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ ΑΓΩΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΣ

Σινεμά, χορός, μουσική. Η τέχνη και οι εκφραστές της προσφέρουν στους ντοκιμαντερίστες ένα συναρπαστικό πεδίο εξερεύνησης. Ο εμβληματικός χορογράφος Άλβιν Έιλι μιλά στο ντοκιμαντέρ *Άλβιν Έιλι* της Τζαμίλα Γουίγκνολτ τόσο για τη ζωή του όσο και για τη νέα αυτοβιογραφική χορογραφία που ετοιμάζει. Το ταξίδι των Beatles στην Ινδία και τις καλλιτεχνικές του προεκτάσεις μελετά το ντοκιμαντέρ *Οι Μπιτλς στην Ινδία* των Ατζόι Μπόσε και Πίτερ Κόμπτον, που πραγματοποιεί διεθνή πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Σε ένα οδοιπορικό στις ποιητικές εικόνες του μουσικού Λούτσιο Ντάλα μάς προσκαλεί το ντοκιμαντέρ *Για τον Λούτσιο* του Πιέτρο Μαρτσέλο. Στη διάσημη Συλλογή Κωστάκη που περιλαμβάνει έργα Ρωσικής Πρωτοπορίας αναφέρεται το ντοκιμαντέρ *Το δώρο του Γεωργίου Κωστάκη*, το οποίο πραγματοποιεί ευρωπαϊκή πρεμιέρα στο 23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ. Μια σειρά συζητήσεων ανάμεσα στον Άμος Οζ και στον βιογράφο του διάσημου ισραηλινού συγγραφέα παρουσιάζονται στο ντοκιμαντέρ *Το τέταρτο παρόθυρο* του Γιαρ Κεντάρ, το οποίο θα προβληθεί σε παγκόσμια πρεμιέρα στο Φεστιβάλ. Το 1971, με αφορμή την παγκόσμια πρεμιέρα της ταινίας *Θάνατος στη Βενετία*, ο Λουκίνο Βισκόντι χαρακτηρίζει τον Μπιόρν Άντερσεν (Τάτζιο)

ως το «πιο όμορφο αγόρι του κόσμου». Πενήντα χρόνια μετά, το ντοκιμαντέρ *Το πιο όμορφο αγόρι του κόσμου* των Κριστίνα Λίντστρομ και Κρίστιαν Πέτρι μελετά πώς η σκιά αυτού του χαρακτηρισμού εξακολουθεί να βαραίνει τη ζωή του ηθοποιού.

ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο φημισμένος ντοκιμαντερίστας Καρίμ Αϊνούζ ακολουθεί τη Nardjes A. στον αγώνα της για δημοκρατία στην Αλγερία, στο ντοκιμαντέρ *Μια μέρα στη ζωή μιας Αλγερινής διαδηλώτριας*. Στο ντοκιμαντέρ *Η μεγάλη, τρομακτική λέξη από σίγμα*, που πραγματοποιεί ευρωπαϊκή πρεμιέρα στο 23ο ΦΝΘ, το σίγμα του τίτλου αναφέρεται στον σοσιαλισμό στις ΗΠΑ και στο πώς μπορεί να αποτελέσει εναλλακτική στο σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα. Από το φεστιβάλ του Σάνταντς καταφθάνει το *Πρόεδρος* της Καμίλα Νίλσον, που παρακολουθεί την πρώτη εκλογική αναμέτρηση στη Ζιμπάμπουε μετά

ΑΝΟΙΧΤΟΙ

30 πρώτο πλάνο N.306

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

 [instagram.com/cineuropa](https://www.instagram.com/cineuropa)

 twitter.com/cineuropa

 facebook.com/cineuropa

THE BEST OF EUROPEAN CINEMA

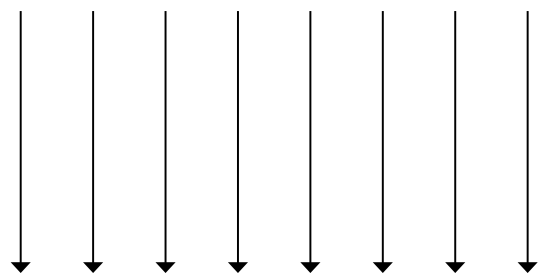
News, interviews, and festival reports, updated daily

την απομάκρυνση του Ρόμπερτ Μουγκάμπε. Στο ντοκιμαντέρ *Οι γείτονες* του Χαλίλ Ρασναβί (παγκόσμια πρεμιέρα), ένας κληρικός προσπαθεί να σώσει τα αδέσποτα στο Ιράν και να αλλάξει τη νοοτροπία της τοπικής κοινωνίας απέναντι στους σκύλους, οι οποίοι θεωρούνται βέβηλα και ανίερα πλάσματα. Στο *Πεθαίνοντας για ένα διαζύγιο* της Κλόνι Φεργουέδερ, μια ομάδα ακτιβιστών στην Τουρκία προσπαθεί να προστατεύσει γυναίκες που έχουν πέσει θύματα κακοποίησης από βίαιους συζύγους. Το *Δωμάτιο χωρίς θέα* της Ροσέρ Κορέλα, που παρουσιάστηκε στα Docs in Progress της Αγοράς του ΦΝΘ, εξετάζει τις εργασιακές συνθήκες που βιώνουν οι οικιακές βοηθοί στον Λίβανο, ενώ μια ομάδα γυναικών δημοσιογράφων στην Ινδία σπάει τις παραδόσεις σε έναν ανδροκρατούμενο κόσμο, στο ντοκιμαντέρ *Γράφοντας με τη φωτιά* των Σουσμίτ Γκος και Ριντού Τόμας.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Η εύθραυστη και σύνθετη σχέση μας με το περιβάλλον απασχολεί πολλά από τα ντοκιμαντέρ της διοργάνωσης. Στο *Fathom* του Ντρου Ξανθόπουλος (Apple TV), που πραγματοποιεί διεθνή πρεμιέρα στο Φεστιβάλ, παρακολουθούμε δύο επιστήμονες να ταξιδεύουν στα διαμετρικά αντίθετα άκρα του πλανήτη, με σκοπό να μελετήσουν τις φάλαινες και τους ήχους που χρησιμοποιούν για να επικοινωνούν μεταξύ τους. Στον υποθαλάσσιο κόσμο μάς μεταφέρει και το *Από την άγρια θάλασσα* του Ρόμπιν Πέτρε από τη Δανία, το οποίο επικεντρώνεται σε μια ομάδα ακτιβιστών που παλεύουν να προστατεύσουν τη θάλασσα πανίδα από την ανθρώπινη παρέμβαση. *Η σιωπή της παλίρροιας* του Πίτερ-Ριμ ντε Κρουν μάς ταξιδεύει στη θάλασσα του Βάντεν, μια παλιρροιακή ζώνη στο νοτιοανατολικό τμήμα της Βόρειας Θάλασσας που έχει ενταχθεί στον κατάλογο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της Ουνέσκο. Ένα από τα καλύτερα ντοκιμαντέρ της χρονιάς, το *Δαμάζοντας τον κήπο* της Σάλومه Τζάσι, καταγράφει την -ανυπολόγιστη σε συναισθηματικό και οικονομικό κόστος- μεταφορά των πελώριων δέντρων από τις ακτές της Γεωργίας στον κήπο ενός μεγιστάνα. ■

ΤΙ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΔΩ ΣΤΟ ONLINE

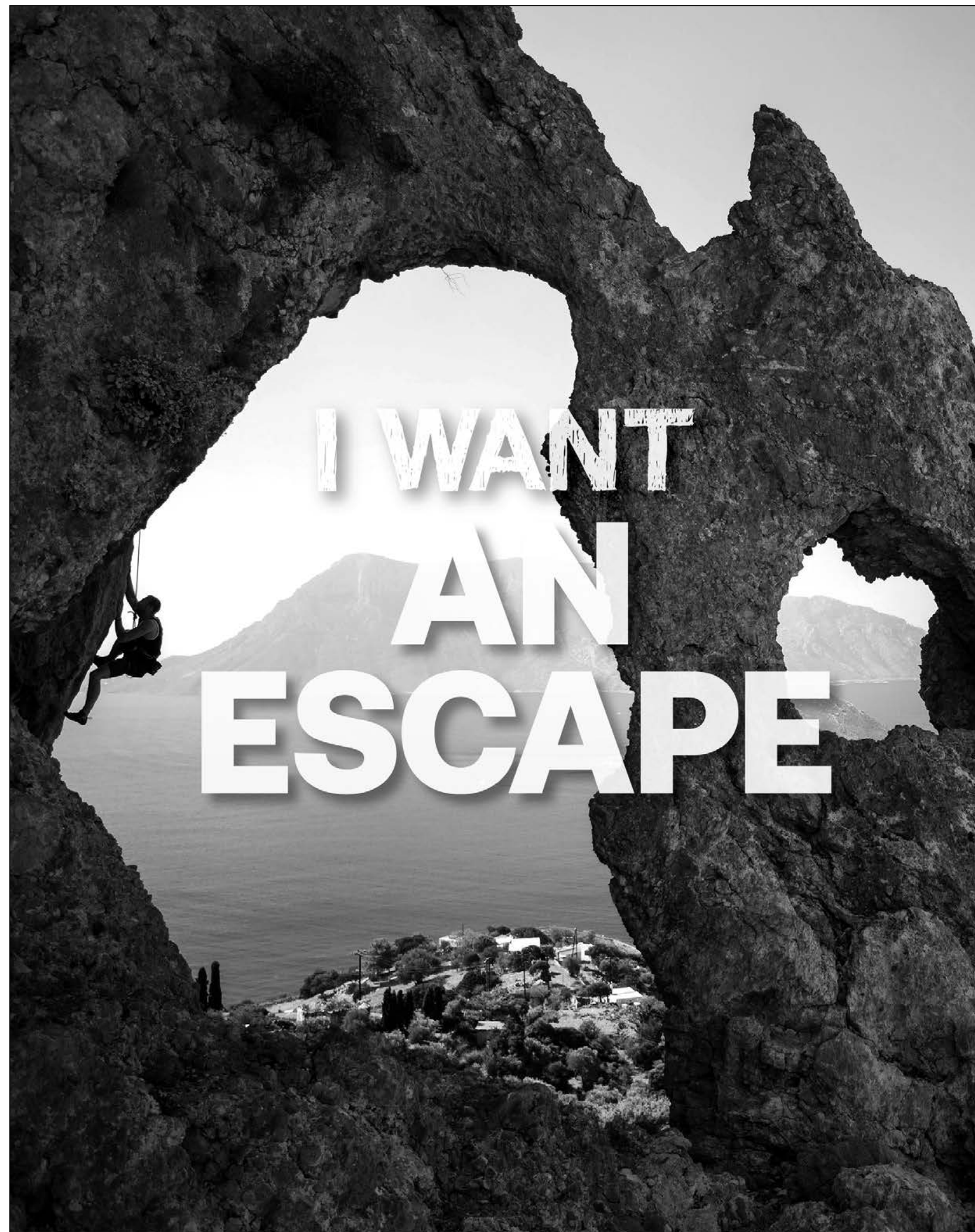
23ο ΦΝΘ:

✿ → Περισσότερα από 71 ελληνικά ντοκιμαντέρ πρόσφατης παραγωγής, ανάμεσά τους και τα ντοκιμαντέρ των τμημάτων Πλατφόρμα και Από οθόνη σε Οθόνη.

✿ → Τα ντοκιμαντέρ των τριών διαγωνιστικών τμημάτων του Φεστιβάλ (Διεθνές Διαγωνιστικό Μεγάλου Μήκους, Newcomers και >>Film Forward).

✿ → Τα ντοκιμαντέρ του τμήματος Ανοιχτοί Ορίζοντες, που θα είναι διαθέσιμα από τις 24 Ιουνίου έως τις 4 Ιουλίου.

✿ → Το spotlight στη μοναδική οπτική των αδελφών Λούι και Νόα Κλόστερ, που πειραματίζονται με το χειροποίητο animation.

ΑΝΟΙΧΤΟΙ

↑ ΣΟΥΠΙΑ ΑΣΤΑΚΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

32 πρώτο πλάνο N.306

23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
GREEK NATIONAL TOURISM ORGANISATION
www.visitgreece.gr

All you want is Greece.

Σας αρέσει να βλέπετε ταινίες; Να διαβάσετε βιβλία; Να πηγαίνετε στο θέατρο και σε συναυλίες; Να μαθαίνετε ανθρώπινες ιστορίες; Να ταξιδεύετε; Πώς θα σας φαινόταν να ακούσετε για όλα αυτά; Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης πρωτοπορεί, καθώς γίνεται ένα από τα πρώτα φεστιβάλ στον κόσμο που εντάσσει στο πρόγραμμά του τα podcast, τα ηχητικά αρχεία που κατέκτησαν τον πλανήτη. Στο διαγωνιστικό τμήμα του 23ου ΦΝΘ συμμετέχουν 23 podcast, τρία εξ αυτών αγγλόφωνα, ενώ δεκατρία podcast παρουσιάζονται στο εκτός συναγωνισμού τμήμα. Συζητήσεις one-on-one, προσωπικές αφηγήσεις, νοερά ταξίδια, μνήμες, παραδόσεις, cult δημιουργίες, γυναίκες που βρίσκουν τη φωνή τους... Όλα τα podcast του ΦΝΘ παρουσιάζονται σε παγκόσμια πρεμιέρα. Ας πάρουμε μια πρώτη γεύση από όσα θα ακούσουμε στο διαγωνιστικό τμήμα!

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΕΧΟΥΝ ΑΞΙΑ... συχνά όμως πρέπει να περάσουν πολλά χρόνια για να νιώσουμε έτοιμοι να τις διηγηθούμε και να τις ακούσουμε. Η Ελένη Καβούκη, στο podcast *Η αδερφή της γιαγιάς μου*, παρουσιάζει τη μαρτυρία-ντοκουμέντο μιας 88χρονης επιζήσασας του Εμφυλίου για τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής της. Ο Θωμάς Σίδερης, στα *Στάχτα του Ιουνίου*, ξυπνά μνήμες δυο χωριών με κοινή μοίρα, που τα χωρίζουν 3.100 χιλιόμετρα. Το Δίστομο και το Οραντούρ είδαν τον πληθυσμό τους να σφαγιάζεται από τους Ναζί την ίδια μέρα και ώρα, στις 10 Ιουνίου του 1944. Σε πρώτο ενικό, στο *Η γιαγιά μου, η Μάρω*, η Ευτυχία Ιωσηφίδου ξεδιπλώνει την ιστορία της γιαγιάς της, σε ένα συγκινητικό podcast για την απώλεια και τη μνήμη. Συνέχεια με το *Σε θυμάμαι, χωρίς να ξέρω τ' όνομά σου*: στον εσωτερικό του μονόλογο, ο Ανδρέας Βάγιας ψάχνει να βρει πού τελειώνει ο πόνος και πού αρχίζει η χαρά. «Ξέρεις τι ωραίο είναι να διαχειρίζεσαι το γέλιο και το κλάμα ενός μωρού αντί για τη σιωπή και την απουσία του;», μας ρωτάει.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ > Ένας ήρωας που αμφιταλαντεύεται μεταξύ των δημιουργών του, ένας εμμονικός διώκτης του Μπάτμαν, ένα πλάσμα που ακροβατεί στο τεντωμένο σκοινί της ευφύιας. Ο λόγος για τον Τζόκερ. Όλα όσα θέλετε να ξέρετε γι' αυτόν, θα τα ακούσετε στο *Εναλλάξ* της Δανάης Δημοπούλου και της Ελπινίκης Παπαδοπούλου. Στο *Overview Effect: Προς Τα Άστρα Και Πίσω* του Χρήστου Αθανασούλη, συνταξιδεύουμε με μία αστροναύτη, από την απογείωση μέχρι το διάστημα και πίσω στη Γη, βιώνουμε όσα ζει, νιώθουμε τα συναισθήματά της. Το παρελθόν, η παράδοση και η σύνδεσή τους με το σύγχρονο design αποτυπώνονται στο *Meet the Makers* της Δάφνης Καρνέζη – τρεις γενιές της οικογένειας Βενιζέλου ξετυλίζουν την ιστορία του εργαστηρίου βιεννέζικης ψάθας που διατηρούν από το 1850. Ένας βετεράνος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το τμήμα των μεταφυσικών υποθέσεων της Σκότλαντ Γιארντ και ένα μυστήριο στο μεταπολεμικό Λονδίνο του 1955. Όλα αυτά στις *Σκιές πάνω από το Λονδίνο: Σταυροδρόμια και Συμφωνίες* του Soundis.gr. Ελαφρύ πορνό, έγκλημα, κωμωδία και σπλάτερ, στα χνάρια των Άρλεκιν και των πονηρών βιβλίων της δεκαετίας του 1980, με φόντο ένα ελληνικό νησί. Είναι οι *Γυναικείοι μεπελάδες* της Ελπίδας Γκρίλλα.

ΔΕΚΑΤΡΙΑ PODCAST ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ> Συναρπαστικές συνεντεύξεις, τέχνη, μυθοπλασία, ιστορίες, παραδόσεις δημιουργούν ένα πολυσυλλεκτικό ηχητικό ψηφιδωτό.

ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ> Η *τριλογία της σιωπής και η εμπειρία του κόσμου σαν παιχνίδι* του Πέτρου Σατραζάνη είναι ένα ποιητικό δοκίμιο με επίκεντρο τρεις ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου και τον μυστικό τους διάλογο με τη σκέψη του Κώστα Αξελού. Στο *The Director's Cut*, οι Λάζαρος Κολαζής και Γιώργος Τόγιας συζητούν για ιδιαίτερα και περίεργα ντοκιμαντέρ, ενώ οι Θανάσης Χονδρός και Αλεξάνδρα Κατσιάνη στο *Όλοι μιλούν για την περφόρμανς* σχολιάζουν τις εξελίξεις στον χώρο της περφόρμανς και διατυπώνουν τις απόψεις τους. Την πλούσια ιστορία των παραδοσιακών αποκριάτικων τραγουδιών ξετυλίγει ο Χρήστος Ποζίδης στο *Συλλογικό Σώμα και Αποκριάτικα Τραγούδια*.

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΜΕ ΤΑ PODCAST;

της Τίνας Αντωνάκου

FILM SOS

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΟΝ
ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ
ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑΣ

Σε έναν ραγδαία μεταβαλλόμενο κόσμο, όπου αναδύονται διαρκώς νέες προκλήσεις, τα κινηματογραφικά φεστιβάλ οφείλουν να λειτουργούν ως φορέας μιας συνολικής αλλαγής, πέρα από τα στενά καλλιτεχνικά όρια και να αγκαλιάζουν δράσεις που στοχεύουν σε ένα πιο αισιόδοξο αύριο.>>>>

Η πρωτοβουλία **FILM SOS** αναδεικνύει το ζήτημα της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας στις κινηματογραφικές παραγωγές. Για το εγχείρημά τους και για ένα κρίσιμο στοίχημα που πρέπει να κερδίσουμε όλοι μαζί, μας μιλούν η **EMMA ΔΟΞΙΑΔΗ** και η **ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ**, σκηνοθέτιδες, σεναριογράφοι και παραγωγοί.

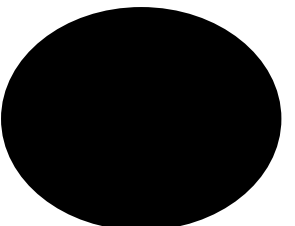
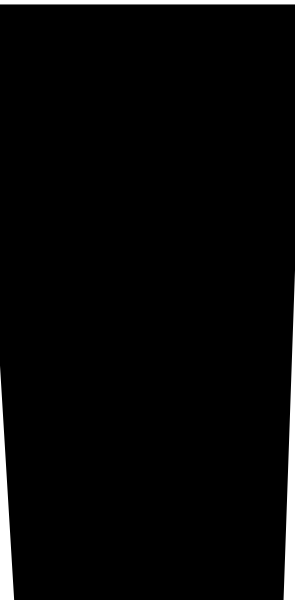
Το να κάνεις ταινίες –από ένα low budget ντοκιμαντέρ μέχρι υπερπαραγωγές εκατομμυρίων– δεν υπήρξε ποτέ εύκολη διαδικασία. Τα αναρίθμητα εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν προσδίδουν κάτι το δονκιχωτικό στην αφοσίωση που απαιτείται προκειμένου να διηγηθεί κανείς μια ιστορία ή να ρίξει φως στις αθέατες πλευρές της πραγματικής ζωής.

Σε μια εποχή όπου βρισκόμαστε πολιορκημένοι από δύο αλληλοτροφοδοτούμενες και ραγδαία αυξανόμενες κρίσεις, την περιβαλλοντική και την κοινωνική, αμέτρητοι παράγοντες περιπλέκουν ακόμη περισσότερο την πραγμάτωση ενός κινηματογραφικού οράματος. Στις πρωτόγνωρες συνθήκες της πανδημίας και της αναγκαστικής αγρανάπαυσης, μας δόθηκε η ευκαιρία να ξεκινήσουμε έναν διάλογο που οδήγησε σε ένα βα-

θιά ουσιαστικό ερώτημα: πώς ανταποκρινόμαστε ως επαγγελματίες του σινεμά στις απαιτήσεις ενός κόσμου όπου η απειλή της κλιματικής αλλαγής αντιμάχεται διαρκώς τις ελπίδες μας για ένα καλύτερο μέλλον; Ποια είναι η ευθύνη που μας αναλογεί στο εδώ και στο τώρα κάθε φορά που ξεκινάμε να δουλεύουμε για μια νέα ταινία; Η ιδέα για το film sos γεννήθηκε μέσα από μια άτυπη ανταλλαγή ιδεών για τον τρόπο με τον οποίο έχουμε μάθει να κάνουμε ταινίες. Κάθε κινηματογραφική παραγωγή ισοδυναμεί με ένα ακόμη αποτύπωμα άνθρακα, που αφήνει το στίγμα του ακόμη και αφότου πέσουν οι τίτλοι τέλους. Όποιος από εμάς έχει βρεθεί σε ένα περιβάλλον γυρίσματος μπορεί να συναισθανθεί τη συστηματική και αχρείαστη σπατάλη που συντελείται σε κάθε στάδιο παραγωγής –από την ενέργεια που καταναλώνουν τα φώτα μέχρι το χαρτί στο οποίο εκτυπώνεται ένα σενάριο– ως απόρροια των ασφυκτικών προθεσμιών και των δυσκολιών που αναπόφευκτα προκύπτουν στην προετοιμασία και στα γυρίσματα. Είναι αυτές οι δυσκολίες που καταλήγουν τελικά να βάζουν τη βιωσιμότητα σε δεύτερη μοίρα, ως παράπλευρη απώλεια που θυσιάζεται στον βωμό της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Με την πεποίθηση ότι οι τακτικές που δεν βλέπουν το περιβάλλον συνιστούν απαραίτητη εργασιακή φιλοσοφία και όχι επιλεκτική πολυτέλεια για κάθε κινηματογραφική παραγωγή στην εποχή μας, αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε το film sos: το πρώτο εγχείρημα στην Ελλάδα που στοχεύει στην προώθηση της κοινωνικής και περιβαλλοντικής βιωσιμότητας στον οπτικοακουστικό τομέα. Στον κόσμο των ντοκιμαντέρ ειδικότερα, οι συνθήκες ευνοούν τη διεξαγωγή βιώσιμων γυρισμάτων, μιας και τα συνεργεία είναι συνήθως μικρότερα, επιτρέποντας μεγαλύτερη οργανωτική ευελιξία. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες άλλων χωρών και προγράμματα όπως το πιλοτικό Green Screen της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Albert του BAFTA μάς δείχνουν τον δρόμο. Οι πρακτικές που δεν επιβαρύνουν το περιβάλλον, καθώς και ο ενεργός ρόλος των sustainability coordinators, είναι πλέον κοινός τόπος για τις κινηματογραφικές παραγωγές του εξωτερικού. Μήπως έχει έρθει λοιπόν η ώρα για να καλλιεργήσουμε μια αντίστοιχη κουλτούρα και στη χώρα μας, ακολουθώντας μια σειρά από σαφείς και εφαρμόσιμες οδηγίες διεξαγωγής γυρισμάτων; Από την πλευρά μας, πιστεύουμε ακράδαντα ότι η πρόσφατη άνθιση που βιώνει η χώρα μας ως κινηματογραφικός προορισμός για μεγάλες παραγωγές καθιστά ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη προσαρμογής στα σύγχρονα δεδομένα.

Μολονότι η έννοια και το περιεχόμενο της βιωσιμότητας βρίσκονται συνεχώς υπό εξέλιξη, το πλήρωμα του χρόνου έχει φτάσει ώστε το ελληνικό σινεμά να ανταποκριθεί στις ανάγκες των καιρών. Αν το αφήγημα αλλάξει, ίσως αλλάξουμε και εμείς. Πρόκειται για ένα στοίχημα που μπορεί και πρέπει να κερδηθεί.

Γεννιέσαι και δεν ξέρεις καν ότι υπάρχουν.

Ανακαλύπτεις όρια,

αισθήσεις.

Το φως,

αλλά και το σκοτάδι.

Ονειρεύεσαι.

Δημιουργείς.

Κι έρχονται μέρες που απολαμβάνεις τον ήλιο.

Κι άλλες με συννεφιές.

Και ξαφνικά μια καταιγίδα.

Πέφτεις.

Και τώρα;

Και τώρα ανακαλύπτεις τη δύναμή σου.

Γιατί για αυτό είσαι εδώ.

Για αυτό είμαστε εδώ.

Για να δίνουμε κάθε μέρα,

τον καλύτερό μας εαυτό.

Και τώρα και πάντα!

EPT

Κάθε μέρα, το καλύτερό μας

#KatheMeraToKaliteroMas

ΥΠΗΡΧΕ ΣΙΝΕΜΑ ΤΟ '21;

Η προφανής απάντηση είναι όχι. Η λιγότερο προφανής είναι... υπήρχαν τα Απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη. Η αφήγηση του Στρατηγού, εικονογραφημένη σε ύφος συγχρόνως ναΐφ και κυβιστικό, από τον Παναγιώτη ή/και τον Δημήτριο Ζωγράφο. Μια αποτύπωση των στιγμιότυπων από τις μάχες της επανάστασης, βασισμένη στην πραγματικότητα και εμπλουτισμένη με μυθοπλασία, με χιούμορ, με σπλάτερ, με προσωπική ματιά, με συναίσθημα. Άρα, ένα «πρώιμο ντοκιμαντέρ», πενήντα εννέα χρόνια πριν τη γέννηση του κινηματογράφου. Αυτή ήταν η σκέψη πίσω από την απόφαση του Φεστιβάλ να τιμήσει την επέτειο των 200 χρόνων από την Επανάσταση του 1821, όχι με ρετρό ταινίες ούτε με ένα ακόμη φουστάνελα γουέστερν — παρότι πάντα ευπρόσδεκτα— αλλά με κάτι παραδοσιακό και φρέσκο μαζί. Το **e21**, μια εφαρμογή για κινητά τηλέφωνα, ζωντανεύει αυτούς τους συναρπαστικούς πίνακες στο σημερινό —αστικό ή βουκολικό— τοπίο, τους χαρίζει τρισδιάστατη μορφή, τους δίνει νέα ανάσα.

της Λήδας Γαλανού

Ιούνιος 2021

Αφού αυτείνον οι τρεις 'θουσιάσαν τους πολίτες, φαίνεται ο Ρήγας Βελεστίνο, το αγαθό παιδί της πατρίδας, και βαστάγει ένα σακκουλάκι με τον σπόρο της λευτεριάς και σπέρνει αυτόν τον σπόρον.

ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κι έτσι βρεθήκαμε να... θαυμάζουμε, βλέποντας τις φιγούρες των Ζωγράφων, τα πλεούμενα και τα άτια, τις χατζάρες, τους πολεμιστές και τους μπουρλοτιέρηδες, τους λόφους, τις ραχούλες και τις θάλασσες, να παραδίδουν κάτι από τη δισδιάστατη αθωότητά τους, να τυλίγονται σ' ένα ψηφιακό πλέγμα και ν' αποκτούν τρεις διαστάσεις, να κινούνται, να ζωντανεύουν. Χάρη στον Μπάμπη Βενετόπουλο (3D-animation, Επίκουρος Καθηγητής της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ) και την ομάδα του, οι οποίοι —πίξελ στο πίξελ και σεβόμενοι την απλότητα των έργων— μας έκαναν να τα νιώθουμε και να τ' ακούμε, ακόμα και πριν δημιουργηθεί η ηχητική μπάνα που έμελλε να τα συνοδεύσει. Να τα βλέπουμε στις δικές μας πλατείες, στα δικά μας λιμάνια και στις γειτονιές των πολυκατοικιών, στο μαγικό σύμπαν της επαυξημένης πραγματικότητας.

Λέγει ο Δυσσέας: «Κάτι θα μιλήσουμε. Ανοίγει το παλεθύρι, μου λέγει: «Τήρα κάτου Μακρυγιάννη». Εγώ υποπτεύθηκα να μην ρίξουν κάτου από το κάστρο. Του λέγω: «Τι να τηράξη, τον τόπο τον ξέρω από μακριά. -Τήραξε, τι βλέπεις; μου είπε. -Σπίτια, του λέγω. -Και κάτου, παρακάτου βλέπεις τις ελιές και τα περιβόλια. Όλα δικά μας είναι, δια 'κείνο σας ήφερα εις την Αθήνα.

ΜΑΧΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Και ξάφνου ο Μακρυγιάννης, εκτός από τα «πλάνα» των μαχών, απέκτησε και φωνή. Νεανική φωνή, σύγχρονη, αιχμηρή. Χάρη σε δέκα από τους πιο ελπιδοφόρους έλληνες ηθοποιούς: Δήμητρα Βλαχοπούλου, Κωνσταντίνος Γεωργόπουλος, Χαρά Μάτα Γιαννάτου, Νικολάκης Ζεγκινογιλου, Παύλος Ιορδανόπουλος, Ιώκο Ιωάννης Κοτίδης, Τζωρτζίνα Λιώση, Κώστας Νικουλι, Ναταλία Σουφιτ, Μιχάλης Συριόπουλος, με την καθοδήγηση της Γιούλας Μπούνταλη. Που διάβασαν τον Μακρυγιάννη με τον πιο απρόβλεπτο τρόπο, με φωνή και έκφραση σημερινή, βγαλμένη όχι από τα λαγκάδια της Ρούμελης, αλλά από τους δρόμους της πόλης, της γρήγορης κίνησης, μιας άλλης τόλμης, αυτής του δύστοκου 2021.

Δια την πείνα την μεγάλη οπού είχαμε ο Θεός στέλνει έναν άνθρωπον φορτωμένον ζαϊρέ, κρέας, πήτες, κρασί, ψωμί, ένα ζών φορτωμένον από τις φαμελιές εκειών οπού 'χα από τα τέσσερα χωριά και τους είχα μαζί μου κι από τον αδελφόν μου. Τότε δοξάσαμεν τον Θεόν και κάμαμε τα μεγαλύτερα γλέντια και τραγούδια.

ΚΑΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΒΟΝΙΤΖΑ

• Το δικό μας '21, που έγινε ακόμα πιο δύσκολο στις 15 Απριλίου. Παλιός γνώριμος και νέος συνεργάτης του Φεστιβάλ, ο Νίκος Ζαχαριάδης είχε τον γενικό συντονισμό της απαιτητικής και τόσο πολύπλευρης δουλειάς για το e-21 (δική του έμπνευση και το όνομα, παρεμπιπτόντως). Μέσα σ' αυτήν, ο Νίκος προλάβαινε να μελετά τους τόπους των αληθινών μαχών, να γελά με την κωμικότητα των αφηγήσεων, να αναλύει τη δραματικότητά τους, να βάζει πινέζες σε χάρτες και να μετρά συντεταγμένες, να σχεδιάζει μενού στο photoshop και να αφαιρεί το πολυτονικό από τα κείμενα, με στωικότητα και υπομονή. Επειδή δεν προλάβαμε να τον αποχαιρετήσουμε, τον σκεφτόμαστε σε κάθε back και κάθε next.

• Αυτό ήταν το 1821, το e-21, για το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Μια ευκαιρία να παίξουμε με το παρελθόν και το μέλλον, με όρους κινηματογραφικούς, με κίνηση, με ουσία και πειραματισμό. Μια δυνατότητα να συνεργαστούν πολλοί άνθρωποι από διαφορετικές ειδικότητες και καταβολές. Μια προσπάθεια να μεταμορφωθεί σε οικείο βίωμα κάτι που έχει γραφτεί στα βιβλία. Και μια άσκηση ομαδικότητας, σ' έναν αγώνα με τον χρόνο, τη γεωγραφία, τη συνείδηση, την ευθύνη, την αλήθεια, την παρέα.

**Ότι βάναμε όλοι τις πλάτες, όχι ένας.
Οι άρχοντές μας, οι αρχηγοί μας έγιναν και οι ντόπιοι και οι φερτικοί, όμως τίποτας δεν τους αναπεύει. Ήμασταν φτωχοί, εγίναμεν πλούσιοι.**

Η ΔΙΚΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Επληγώθη και ο Καραϊσκάκης εις την φύση περιπαίζοντας τους Τούρκους τους γύρισε τον κώλο και πληγώθη. Δεν κατηγορούνται ούτε οι Έλληνες εις την αντρεία, ούτε οι Τούρκοι σαν λιοντάρια πολέμησαν και τα δυο μέρη.

ΜΑΧΗ ΛΑΓΓΑΔΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΠΟΤΙ

e21

ΑΠΟΚΤΗΣΕ ΤΗ ΝΕΑ BMW ΣΕΙΡΑ 1 ΠΟΥ ΣΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ.

Η νέα BMW Σειρά 1 είναι εδώ για να ικανοποιήσει τις οδηγικές σου επιθυμίες. Τώρα, διαθέσιμη και στην έκδοση 116i Advantage με πλούσιο πακέτο εξοπλισμού στην προνομιακή τιμή των **€22.350** ή από **€189/μήνα***.

Βελμάρ
Μαρίνου Αντύπα 10
57001 Θεσσαλονίκη
Τηλ. 2310 475 871
www.bmw-velmar.gr

* Ενδεικτική μηνιαία δόση €189 με το πρόγραμμα BMW ALL INCLUSIVE για όχημα BMW 116i, αξία οχήματος €22.350, προκαταβολή €8.350 και τελευταία μεγάλη δόση €9.387. Ετήσιο ονομαστικό επιτόκιο 4,9% πλέον εισφοράς Ν.128/75 0,6%, άτοκη χρηματοδοτούμενη ασφάλιση €1.503, άτοκη προστασία δανείου €352, έξοδα φακέλου €280, συνολικό ποσό πίστωσης €15.855, ΣΕΠΠΕ 6,95%, διάρκεια 48 μηνών, συνολικό ποσό καταβολής €27.110.

Εκπομπές ρύπων CO₂ (gr/km): 124-130. Κατανάλωση (l/100 km): εντός 6,8-6,9 – εκτός: 4,6-4,9 – μικτός: 5,4-5,7

τα 73 ελληνικά

ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

που νιώθουν μαζί μας

του Γιάννη Σμοΐλη

Το 23ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ έρχεται να μας θυμίσει ότι το ελληνικό ντοκιμαντέρ –παρά τις αντιξοότητες και τα εμπόδια μιας πολύ δύσκολης περιόδου– είναι εδώ, πιο ζωντανό και ακμαίο από ποτέ. Εβδομήντα τρεις (73) ταινίες που εμπεριέχουν τα πάντα, τις πιο ιδιαίτερες ιστορίες και τα πιο συναρπαστικά θέματα, που ρίχνουν τα πιο τρυφερά, ανθρώπινα, ποιητικά βλέμματα στον παράξενο και ανατρεπτικό κόσμο όπου ζούμε. Ιστορίες πολύ διαφορετικές η μία από την άλλη, ωστόσο ολόιδιες ως προς ένα στοιχείο: όλες τους υμνούν την ελπίδα και τη μάχη που απαιτείται για να μην το βάζεις κάτω ποτέ.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΩΤΗ Η ΤΕΧΝΗ (ΝΑ ΕΠΙΝΟΕΙΣ ΞΑΝΑ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ)

➔ ➔ ➔ Στις Διορθώσεις του Θοδωρή Σκριβάνου, οι χορευτές του Μπαλέτου της Εθνικής Λυρικής Σκηνής ποθούν να μετασιώσουν ολόκληρο το σώμα σε Τέχνη. Πώς μεταμορφώνεται η ψυχή σε χορό; Αν ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από χώμα, δεν είναι λογικό που κι ο άνθρωπος –μμούμενος τον δημιουργό του– θέλει να δώσει στο χώμα μορφή; Στο Επιστροφή στη γη των Χρύσας Τζελέπη και Άκη Κερσανίδη, η απάντηση προκύπτει καταφατική με τρόπο μαγικό. ➔ ➔ ➔ Στο Τι έγινε στη Λάρισα; Μια μουσική ιστορία για τον Nat Birchall των Δημήτρη Παπαδόπουλου και Ιωάννη Κολαζίζη, ένας από τους κορυφαίους βρετανούς τζαζίστες κι ο ιδιοκτήτης ενός θρυλικού jazz bar, έρχονται να μας θυμίσουν ότι τίποτα δεν είναι ανέφι-

κτο όταν η μουσική ενώνει τους ανθρώπους. Την ίδια στιγμή, ο Ανδρέας Αποστολίδης με το Latin noir αναρωτιέται: είναι πράξη αντίστασης η γραφή; Η λογοτεχνία ως άμυνα απέναντι σε αυταρχικά καθεστώτα. ➔ ➔ ➔ Η εποχή της άρνησης του θανάτου των Χρήστου Δανιηλίδη και Μιχάλη Μαλανδράκη παρουσιάζει το ελληνικό ροκ μέσα στις δεκαετίες: ένα αδάμαστο, ηλεκτροφόρο θηρίο που αρνείται να πεθάνει. Στο Μια γραμμή γίνεται γράμμα του Αντώνη Σπανομαρκίδη, ένας καλλιτέχνης ζωγραφίζει με το κεφάλι του, αξιοποιώντας κάθε ικμάδα από τα εκφραστικά του μέσα, ενώ το Μπορεί το περπάτημα να είναι τέχνη; του Χρήστου Ιωαννίδη μάς προσκαλεί σε έναν κινηματογραφικό περίπατο στο μυστήριο που ονομάζουμε τέχνη. ➔ ➔ ➔ Ο θαυμαστός κόσμος του Ιόλα του Χριστόφορου Αντωνιάδη δείχνει πώς ένας πολυδιάστατος καλλιτέχνης επιδίδεται στη μεγάλη αναζήτηση για το μυστικό της καλλιτεχνικής δημιουργίας, ενώ στο Όσο ακόμα μπορείς να μάθεις για την πέτρα του Αργύρη Καράγιωργα η παρατήρηση της παραδοσιακής τέχνης

που νιώθουν μαζί μας

της πέτρας στα Τζουμέρκα δίνει το έναυσμα για μια κινηματογραφική μελέτη πάνω στα θεμέλια της αρχιτεκτονικής. ➔ ➔ ➔ **Ποιος είναι ο Eugenio Barba;** αναρωτιέται η Μαγδαληνή Ρεμούνδου, παρουσιάζοντας έναν σκηνοθέτη που επαναπροσδιόρισε την τέχνη του θεάτρου, ενώ στο *Ταξίδι του άσκαυλου* του Γιώργου Αρβανίτη βλέπουμε πώς ένα κομμάτι της αρχαίας μουσικής μας παράδοσης παραμένει ζωντανό μέσα από τις νότες της αρχαιοελληνικής γκάιντας. Το *Χορεύοντας την επαφή* του Γιάννη Αδρίμη και της Μαργαρίτας Caillaux δείχνει πώς γίνεται αυτόνομη καλλιτεχνική έκφραση το ανθρώπινο σώμα, με αφορμή την εξερεύνηση της τέχνης του body contact, έτσι όπως τη δίδαξε η Thérèse Vandamme. ➔ ➔ ➔ Στο *Sotos, ζω-γράφος αειπράγμων* του Γιάννη Φραγκούλη, ο ζωγράφος Σώτος Ζαχαριάδης (ή αλλιώς Sotos) γίνεται ο ξεναγός μας στη μεγάλη καλλιτεχνική περιπέτεια της ζωής του και στον μυστικό παλμό της πόλης όπου μεγάλωσε, ενώ το *Super 8* της Άνας Πούπου μας μιλάει για τον κινηματογράφο των ερασιτεχνών, έναν κινηματογράφο αυθεντικού έρωτα. Η ζωγραφική του Γιάννη Αδαμάκου είναι μια μεγαλόπνοη προσπάθεια απεικόνισης του κενού. Το *Γιάννης Αδαμάκος - Η τέχνη είναι ενιαία* του Μιχάλη Λυκούδη στοχάζεται πάνω στη δαιδαλώδη μεταφυσική του καλλιτεχνικού οράματος.

ΕΛΠΙΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ Η ΜΝΗΜΗ (ΟΣΟ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΟΥΜΕ)

➔ ➔ ➔ Στο *Γαβριέλα - Η Γερμανίδα με το ποδήλατο* του Δομήνικου Ιγνατιάδη, ένας γιος προσπαθεί να διατηρήσει επαφή με τη μητέρα του. Ψάχνοντας στο παρελθόν της, επιχειρεί να δει τη ζωή της μέσα απ' τα δικά της μάτια. Η Ήπειρος που χάνεται κι η Ήπειρος που αντέχει μοιάζουν μ' ένα επίμονο όνειρο ανάμεσα σε δύο ξυπνήματα. Το *Ενθύμιον* του Νίκου Ζιώγα τραγουδά τις μεταμορφώσεις της. Παράλληλα, στο *Καινούργιος Ουρανός: Οι γυναίκες στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας* των Γιάννη Ξύδα και Τάσου Κωνσταντόπουλου, η ιστορία ξεπροβάλλει ως ανοιχτή πληγή, ο εμφύλιος ως τραύμα που δεν επουλώνεται κι η μνήμη ως μοναδική οδός συμφιλίωσης με την απώλεια. ➔ ➔ ➔ Στη *Σκοτεινή φλέβα* των Στρατή Βογιατζή και Γιώργου Σαμαντά, η πολύπαθη ιστορία των Βαλκανίων είναι μια φλέβα που ακόμα πάλλεται, ενώ το *Κρουσώνας: Στα Χνάρια του Καπετάν Σατανά* της Βίκης Αρβελάκη επισκέπτεται τις κορυφές του Ψηλορείτη, όπου ακόμα περιμένουν υπομονετικά οι ιστορίες κάποιων ανθρώπων να έρθουν στο φως. Μια από αυτές κι εκείνη των ανταρτών της ομάδας του Καπετάν Σατανά. ➔ ➔ ➔ Κεχαγιάδες ονομάζονται οι λημιοί γεωργοκτηνοτρόφοι και το *ΚΕ•ΗΑ•JAS - Ο άνθρωπος της Γης* του Γιώργου Κομάκη τούς δίνει τον λόγο ώστε να μας συστηθούν, ενώ η Τζούλια Σπυροπούλου μάς πηγαίνει μια βόλτα στους αιματοβαμμένους λαβυρίθους της αλήθειας σχετικά με την γενοκτονία των Ποντίων, μια αλήθεια που βρίσκεται 2 χλμ από το σπίτι. Στο *Εδώ είναι το ίδιο το είναι* της Παρασκευής Αντωνίου, τρία πρόσωπα που πέρασαν τα σύνορα της Αλβανίας το 1989 για

DESTINATION
GREECE

Let us guide you

Cameras rolling against all odds, COVID-19 Safety Guidelines in place, heaven-like diverse locations, incredible cultural heritage that spans the millennia, highly skilled English-speaking crews, renowned Mediterranean climate and Greek light,

40% CASH REBATE
30% TAX RELIEF

GREEK FILM CENTRE
www.gfc.gr
@greekfilmcentre

HELLENIC FILM COMMISSION
www.filmcommission.gr
@HellenicFilmCommission

ΕΛΠΙΔΑ ΤΡΙΤΗ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ)

►►► Οι *Μέρες και νύχτες της Δήμητρας Κ.* της Εύας Στεφανή καταγράφουν στιγμές ενός ανθρώπου, ενός σώματος ατομικού αλλά κι ενός σώματος συλλογικού, μιας κοινωνίας σε συνεχή διάλογο με τις επιθυμίες της, ενώ στο ντοκιμαντέρ *Μέσα από το τζάμι, τρεις πράξεις* του Χρήστου Μπάρμπα, σε ένα γηροκομείο στον Άγιο Στέφανο, φιλοξενούμενοι και προσωπικό παλεύουν να μην χάσουν το πολύτιμο γιατρικό της ελπίδας. ►►► Όταν η Δημοκρατία έρχεται αντιμέτωπη με τον φασισμό, ποια είναι τα καλύτερα όπλα της, αναρωτιέται το ντοκιμαντέρ *Χρυσή Αυγή υπόθεση όλων μας* της Ανζελίκ Κουρούνη, ενώ στο *Αόρατοι* της Μαριάννας Κακαουνάκη δύο άνθρωποι στη σύγχρονη Τουρκία, που κατηγορούνται για τρομοκρατία, βρίσκουν καταφύγιο στην Ελλάδα μετά από τρία χρόνια αγωνίας και φόβου. Στο *Friends & Benefits* της Maria Cyber, μαθαίνουμε πως η ποιότητα ζωής δεν εξαντλείται στις ανέσεις και στις ευκολίες: ο αγώνας και η πίστη είναι τα δυο πιο πολύτιμα συστατικά της ευτυχίας. ►►► Το *Made in Vain* του Μιχάλη Κλιούμη ρίχνει μια ματιά σε όλα όσα αποτελούν την καθημερινότητα που βιώνουν οι body builders, δείχνοντάς μας ότι ο πιο τεντωμένος μυς είναι η καρδιά, ενώ στις *Πικροδάφνες* η θρυλική Πάολα Ρεβενιώτη κάνει μια βόλτα στη νυχτερινή Αθήνα με τις Μπέτυ Βακαλίδου και Εύα Κουμαριανού αποτυπώνοντας στο βλέμμα της μια πόλη αιωνίως μαγεμένη.

Έχει όνομα ο «δαίμονας» της επιθυμίας για εκδίκηση και ποιο είναι αυτό; Ο *Αλάστωρ* του Μένιου Καραγιάννη γυρεύει τις ρίζες της τάσης για ανταπόδοση του κακού. Στο *Λάκμος* του Παναγιώτη Παπουτσή, τρεις άνθρωποι συναντιούνται στο ίδιο μέρος, στους πρόποδες ενός βουνού, προκειμένου να ανέβουν με τα ζώα τους στα ορεινά βοσκοτόπια. Γιατί στα ψηλά, η ζωή ανασαίνει καλύτερα. Παράλληλα, σε ένα μικρό παραθαλάσσιο χωριό, ένα τσούρμο παλιοί ναυτικοί περιμένουν τον ερχομό του χειμώνα στο *Αναίος* του Παντελή Φραντζή. Δεμένοι στις ιεροτελεστίες τους όπως η θάλασσα με τον ουρανό. ►►► Αν η παιδεία είναι η βάση μιας πολιτισμένης κοινωνίας, τότε γιατί ο κόσμος μας μοιάζει να περιστρέφεται μονίμως γύρω από τα ίδια προβλήματα; Μήπως πρέπει να κοιτάξουμε την εκπαίδευση από μια διαφορετική οπτική γωνία; Το *Μια όμορφη μέρα* των Δάνη Καραϊσαρίδη και Γιώργου Πατεράκη τολμάει να ελπίζει στην αλλαγή, ενώ στο *Reduced to ashes* του Νίκου Παπαγγελή, φλεγόμενες ψυχές πατούν στα πυρωμένα κάρβουνα λες και ποθούν να υπερβούν τις αντοχές του σώματος στη φωτιά. ►►► Κάθε εποχή του χρόνου λαχταρά τον ερχομό της επόμενης σαν να ψάχνει κάτι να τη λυτρώσει από τον ίδιο της τον εαυτό. Αυτή η πανάρχαια επιθυμία που διατρέχει και το σώμα του πολιτισμού βρίσκεται στην άνοιξη την τέλεια έκφρασή της, όπως βλέπουμε στο *Ιεροτελεστία μίας άνοιξης* της Όλιας Βερροιοπούλου, ενώ στο *Αναπληρωτής* του Αριστείδη Αγάθου ένας καθηγητής επιλέγει να αφήνει πίσω

τα 73 ελληνικά ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ που νιώθουν μαζί μας

του τις ανέσεις της αστικής καθημερινότητας, έχοντας για πυξίδα του την αυθεντική αγάπη για τα παιδιά. ▶▶▶ Επτά φοιτητές και φοιτήτριες κοιτάζουν τους συγκατοίκους τους ή τους εαυτούς τους στον κινηματογραφικό καθρέφτη της κερνάντας, στο συλλογικό έργο φοιτητών/τριων από το Τμήμα Κιν/φου του ΑΠΘ Άνθρωποι στην πανδημία, ενώ στο Από την Κόθρο των Χρήστου Γιαννακόπουλου και Αυρήλιου Καρακώστα δύο άνθρωποι που ζουν από τη θάλασσα και για τη θάλασσα ρίχνουν τα δίχτυα τους κι άλλοτε πιάνουν ψάρια, άλλοτε τις αλήθειες της ζωής. ▶▶▶ Το Δρ. Μαρία Δεληβοριά - Παπαδοπούλου, η «μητέρα» της νεογνολογίας του Αντώνη Κυριτσάνη είναι ένα οδοιπορικό στη ζωή και το έργο μιας πολύ σημαντικής επιστημονικής φυσιογνομίας, ενώ το Έγκλημα στον σταθμό Βενιζέλου της Χριστίνας Σιγανίδου παρουσιάζει την Κίνηση Πολιτών Θεσσαλονίκης να δίνει τον ιδιαίτερο της αγώνα υπό τις εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες που επέβαλε η πανδημία. ▶▶▶ Το Εκεί που κάποτε ζούσαν οι νεκροί των Μάριου Κλεφτάκη και Ισαβέλλας Αλωπούδη μας δείχνει πώς η ανάγκη για επιβίωση εξαπλώνεται στην επικράτεια του θανάτου, στο Κάιρο, ενώ στο Ζαμπέτα των Ελισάβετ Σφυρή και Σοφίας Σφυρή μια ηλικιωμένη γυναίκα αφηγείται τη ζωή της, αναπαριστώντας την σαν κινηματογραφικό όνειρο. ▶▶▶ Αφού μαθαίνοντας να διαβάζει και να γράφει κανείς αποκτά σταδιακά πρόσβαση στον κόσμο των ενηλίκων, μια πρώτη απόπειρα να «μεγαλώσεις» είναι η αλφαβήτα. Γίνεται όμως να παραμείνει κι αυτή αθώα και όμορφη όπως ένα παιδί; Η αλφαβήτα της καρδιάς της Ζωάννας Υφαντίδου δοκιμάζει να

απαντήσει. ▶▶▶ Στα Κάλαντα της Τζένης Τσιροπούλου, ένας ιατροδικαστής διατηρεί μια ατέρμονη συνομιλία με τα σώματα των νεκρών, ενώ στο Μια ιδέα είμαστε, Πάσχα 2020 της Εμμανουέλας Σαρούκου, ο καπετάν Μανώλης κι η σύζυγός του, η Καλλιόπη, θα ζήσουν ένα διαφορετικό Πάσχα σε έναν κόσμο που διαρκώς αλλάζει και τους αιφνιδιάζει. ▶▶▶ Στο Κέρκυρα το νησί της τηγανίτας των Σπύρου Μπάντιου και Σπύρου Παϊπέτη, μαθαίνουμε τη μεγάλη παράδοση που συνδέει την Κέρκυρα με τις τηγανίτες, ενώ η Μικρή μητέρα των Αννίτα Νβέτσο και Ελένης Κασσίμου μας συστήνει ένα κορίτσι από τη Συρία -που σε νεαρή ηλικία έγινε σύζυγος και μητέρα- να βρίσκεται πλέον στην Αθήνα κυνηγώντας τον στόχο της να γίνει δικηγόρος. ▶▶▶ Έξι άνθρωποι αφηγούνται πώς αντιμετώπισαν τη συνθήκη του εγκλεισμού και της απαγόρευσης κυκλοφορίας στη διάρκεια της πανδημίας στο Μόνοι μαζί του Μάνου Παπαδάκη, ενώ το Ουτοπίες στην Αθήνα του Ιωάννη Κουτούζη ρωτάει τι μπορεί να θεωρηθεί στις μέρες μας ανθρώπινη ουτοπία. ▶▶▶ Πανδημία και οικονομική κρίση. Συμπληγάδες που ανάμεσά τους συνθλίβεται η σύγχρονη Ελλάδα. Σε αυτή τη δύσκολη συνθήκη είμαστε όλοι αναπόδραστα Παρόντες μας λέει ο Γιώργος Αυγερόπουλος, ενώ με Τα ακόοντα του Νότου του Νικόλα Τσιαμαντάνη βλέπουμε τι συμβαίνει στα προγράμματα κοινωφελούς χαρακτήρα του ΟΑΕΔ στον Βόλο. Παράλληλα, στο Shipwreck Industry LTD. του Αλέξανδρου Σικαλιά αντι-κρίζουμε το πρόβλημα της διάλυσης των ναυπηγείων της Ελλάδας, μέσα από τα μάτια ενός 56χρονου οξυγονοκολλητή. ▶▶

▶▶▶ Στο Τα λουλούδια λείπουν των Έλμα Τυμπετάρι και Αλέξανδρου Καντόρου βλέπουμε ένα μικρό χωριό ελάχιστων κατοίκων και μια ηλικιωμένη γυναίκα να ζει τη ζωή της μακριά από τους ανθρώπους που αγαπάει, ενώ Το θολό ποτάμι του Μπασσίμ του Θωμά Σίδηρη μιλά για όλα εκείνα που δεν έχουν άλλη επιλογή από το να κυλάνε: για το ποτάμι των ανθρώπων που έγιναν «μεταναστευτικό ρεύμα», για το ποτάμι-πέραςμα που ρέει κι αυτό ατέρμονα όπως τα σώματα που κουβαλάει. ▶▶▶ Στο Φυσική ζωή, φυσική δόμηση του Τηλέμαχου Μάνου θυμώμαστε πόσο επιβαρύνει το περιβάλλον ο σύγχρονος τρόπος ζωής και κατανάλωσης, ενώ στο Letters του Αναστάση Δαλλή τέσσερις άνθρωποι, μέλη της ελληνικής LGBTQ+ κοινότητας, αποφασίζουν να μιλήσουν στους γονείς τους για τη σεξουαλική τους ταυτότητα. Παράλληλα, στο Με ένα τακούνι της Νικόλ Αλεξανδροπούλου, μια τρανς γυναίκα συνομιλεί με έναν ηθοποιό και μια σκηνοθέτη για το πώς είναι να ζει και να εργάζεται στη σύγχρονη Ελλάδα. Η μεταμόρφωση ως διαρκές αίτημα της ύπαρξης. ▶▶▶ Ένας βετεράνος αθλητής του τζούντο, ηλικίας ενενήντα ετών, εξακολουθεί να προπονείται στο M 12 του Γιάννη Λάσκαρη, ενώ στο No heroes του Γιώργου Βιτσαρόπουλου μια ομάδα μπάσκετ με αμαξιτίδιο επιτρέπει σε ένα κινηματογραφικό συνεργείο να καταγράψει όλες τις διαδικασίες που αφορούν την αθλητική της δραστηριότητα. Η ζωή που επιμένει είναι το πιο συναρπαστικό αγώνισμα. ▶▶

Στο σύγχρονο ελληνικό ντοκιμαντέρ, το σινεμά είναι καταφύγιο και αλήθεια. Και το χρειαζόμαστε.

> > > > > > > > > >

FILM FORWARD

→ → → τα 73 ελληνικά

ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΜΕ ΤΑ

PODCASTS

ΕΙΠΙΔΗΣ
SIPIDES

MERMAID AWARD

FILM
SOS

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ